

ALBANIAN POST

Nr.
31

Editor in Chief: Dr. Fatmir Terziu - Telephone: 07984497444 - contact@fjalaelire.com - www.fjalaelire.com

23 Pranë komunitetit...

19 Fitorja...

20 Festa...

MARS /
MARCH
2021

COVID-19: UDHËRRËFYESI PËR ANGLINË

Boris Johnson
kryeministër i BM

Sot përshkruaj udhërrëfyesin që do të na drejtojë me kujdes, por në mënyrë të pakthyeshme drejt rimarrjes së lirive tona - duke bërë gjithçka që mundemi për të mbrojtur njerëzit nga Covid. Ne po përcaktojmë atë që shpresoj dhe besoj se është një rrugë me një drejtim drejt lirisë. Dhe ky udhëtim është bërë i mundur nga ritmi i programit tonë të vaksinimit. Ju lutemi, merrni një moment për të rishikuar hapat e Udhërrëfyesit Covid-19 për...

(vijon në faqen 02)

24/7 orë linjë emergjence
07878335000

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

Këshilla
ligjore
FALAS

Specialist i azilit të
trafikimit njerëzor

RASHID & RASHID LAW FIRM
190 Merton high street,
Wimbledon, London, SW19 1AX
solicitors@rashidandrashid.co.uk
Tel: 02085401666

(vijon nga faqja 01)

... Anglinë.

Kërcënimi i koronavirusit mbetet i konsiderueshëm, me numrat në spital vetëm tani filluan të bien nën kulmin e valës së parë në prill. Sidoqoftë, për shkak të ritmit të jashtëzakonshëm të përdorimit të vaksinave, mbrojtja e ofruar nga vaksinat gradualisht do të jetë në gjendje të zëvendësojë kufizimet.

Cila është arsyeja pse unë kam vendosur objektivin e shtrirjes për t'u ofruar të gjithë të rriturve një dozë të parë deri në fund të Korrikut. Por asnjë vaksinë nuk mund të jetë kurrë 100 për qind efektive dhe as të gjithë nuk do t'i marrin ato. Do të thotë që në çdo fazë vendimet tona do të drejtohen nga të dhëna jo data dhe do t'i nënshtrohen katër testeve. Kjo është për të siguruar që ne të mos rrisim rrezikun që të na duhet të ndryshojmë kursin dhe të vendosim përsëri kufizime.

Unë e kuptoj që duke pasur

parasysh këtë qasje të kujdesshme, shumë mund të shqetësohen se çfarë do të thotë kjo për mbështetjen e pashembullt ekonomike që kemi vendosur.

Por më lejoni t'ju siguroj se ne nuk do ta tërheqim qilimin, ne do të vazhdojmë të bëjmë gjithçka që duhet për të mbrojtur vendet e punës dhe jetesën në të gjithë Mbretërinë e Bashkuar.

Fatmir, sot fundi vërtet është në sy dhe një vit i mjerë do t'i japë vendin një pranvere dhe vere që do të jetë shumë e ndryshme dhe pakrahasimisht më e mirë se fotografia që shohim rreth nesh sot. Pra, ndërkohë ju lutemi vazhdoni të luani rolin tuaj në kontrollin e virusit duke:

**Qëndrimi në shtëpi,
Mbrojtja e NHS dhe
Ruajtja e Jetës.**

Faleminderit,
Nënshkrimi i Boris Johnson

185 Station Road, Edgware, HA8 7JX

0209306873

MIRËSEVINI

CRYSTAL
CAFÉ

MUZIKË LIVE E PREMTE DHE SHTUNË

Ne Ofrojmë:

Ushqime tradicionale, Evenimente festive, ditëlindje, mbrëmje, dasma etj. (50-60 vetë)

Pije të ndryshme shqiptare:
Verë të kuqe dhe të bardhë
Raki Rushi Skrapari

**MEAT UNITED
BUTCHER LTD.**

mrdratanporja@gmail.com
07577485152

Adresa:

158 High Road Leyton,
London,
E15 2BX

100%

**MISH
FRESKET**

Jemi të hapur:

E hënë - e shtunë: 10am - 8:30pm

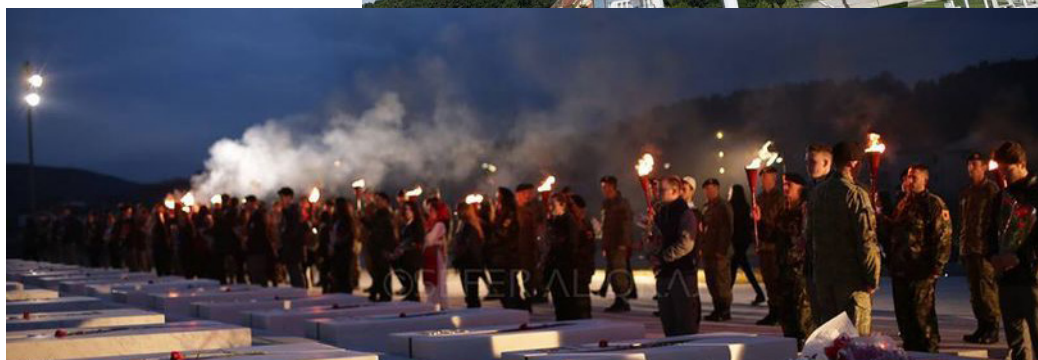
E dielë: 10am - 8pm

MARSI I NGJARJEVE TË MËDHA

Muaji MARS për shqiptarët ka qenë gjithmonë me ngjarje të mëdha. Më kulminantja që ka hyrë në historinë e shqiptarëve është ajo e 5, 6 dhe 7 marsit të vitit 1998 – Beteja e Komandantit të UÇK-së, Adem Jashari, me forcat e ushtrisë e policisë serbe në Prekaz. Në atë betejë mbeten të vranë 20 anëtarë të familjes Jashari. Sakrifika dhe flijimi i Adem Jasharit dhe familjes së tij, u bënë gurthemel i shtetit të Kosovës. Pas atij marsi të përgjakshëm, por edhe të lavdisë, mërgimtarët u mobilizuan edhe më shumë, duke parë të gjitha mundësitë të ndihmojnë me të gjitha forcat Ushtrinë Çlirimtare të Kosovës. Mërgimtarët në Britani kanë dhënë shumë fonde për të ndihmuar UÇK-në. Emri i Adem Jasharit u shndërrua në inspirim edhe për ne mërgimtarët në Britani dhe po atë vit, më 7 qershor 1998, u themelua organizmi komunitar. Kështu ne i mësuam dhe

i frymëzuam edhe fëmijët tanë me heroizmin e Adem Jasharit dhe të heronjëve të tjerë që kanë dhënë jetën për lirinë e Kosovës. Shoqata e Shkrimtarëve dhe Artistëve Shqiptarë “ACPE” në Britani ka shkruar dhe do të vazhdojë të shkruaj për historinë e lavdishme të popullit tonë, në mënyrë që të ndriçohet sa më shumë për brezat që do të vijnë. Lavdi, Komandantit legjendar, Heroit të Kosovës, Adem Jashari dhe familjes së tij; Lavdi gjithë dëshmorëve dhe të rënëve të Kosovës, Zoti e bekoftë popullin shqiptar, Zoti e bekoftë Kosovën tonë!

DITA NDËRKOMBËTARE E GRUAS

Dita Ndërkombëtare e Gruas (DNG) festohet më 8 mars çdo vit. Ajo përkujton lëvizjen për të drejtat e grave. Ndërsa respektimi i parë i Ditës së Gruas u mbajt më 28 shkurt 1909 në Nju Jork, 8 marsi u sugjerua nga Konferenca Ndërkombëtare e Gruas 1910 për t'u bërë një "Ditë Ndërkombëtare e Gruas". Pasi gratë morën të drejtën e votës në Rusinë Sovjetike më 1917, më 8 mars u bë një festë kombëtare atje. Dita u mbizotërua kryesisht nga lëvizja socialiste dhe vendet komuniste derisa u miratua në vitin 1975 nga Kombet e Bashkuara. Ideja për "Ditën Ndërkombëtare të Gruas" u hodh fillimisht në fillim të shekullit të XIX-të, e cila ishte një periudhë e tronditur nga trazirat dhe shtimi i popullsisë, për botën e industrializuar. 8 marsi njihet si "Dita e Gruas", në të gjithë botën. Madje në shtete të ndryshme kjo ditë festohet si festë kombëtare. Kjo ditë shërben jo vetëm për bashkimin e grave pa dallim feje, race, kulture, gjuhe dhe prejardhjeje, por edhe për të kujtuar përpjekjet për barazi, paqe, drejtësi dhe ndërtim në gati 9 dekada.

Historia

Në përputhje me deklaratën e Partisë Socialiste të Amerikës, dita e parë Nacionale e Gruas, u festua në SHBA më 28 shkurt 1909. Deri në vitin 1913 kjo ditë vazhdoi të festohej të dielën e fundit të shkurtit. Në mbledhjen Socialiste Ndërkombëtare në Kopenhagën më 1910, u vendos që 'Dita e Gruas' të festohej në të gjithë botën, për nder të lëvizjes së grave për të drejtat e tyre dhe për të mbështetur gratë në njohjen e statusit të tyre në shoqëri. Në

këtë konferencë morën pjesë 100 gra, nga 17 vende të botës, midis tyre dhe tre gratë e para të cilat u zgjodhën si pjesëtare në parlamentin e Finlandës. Si rrjedhojë e vendimit të marrë në Kopenhagën, një vit më pas, në 1911 Dita e Gruas u vendos të festohej për herë të parë në 19 mars, në Austri, Danimarkë, Gjermani dhe Zvicër, ku miliona burra dhe gra morën pjesë në organizimet kushtuar kësaj dite. Gratë kërkonin të drejtën e votimit, të qeverisjes, të punës, të edukimit si dhe ndalimin e diskriminimit në punë. Vetëm pak ditë pas këtij vendimi, në 25 mars, një zjarr tragjik në New York vrau mbi 140 vajza gjatë orarit të punës. Kjo ngjarje pati një rëndësi të madhe në vendosjen e ligjeve të reja

në lidhje me kushtet e punës. Në 1913 gratë ruse festuan Ditën e Gruas, të dielën e fundit të muajit shkurt si pjesë e manifestimeve për paqe. Ndërsa në pjesë të tjera të Evropës në 1914 kjo ditë filloi të festohej në 8 mars, shoqëruar me mbledhje dhe manifestime kundër Luftës së Parë Botërore. Si rrjedhojë e humbjes së mbi 2 milion ushtarëve rusë gjatë Luftës së Parë Botërore, gratë ruse të dielën e fundit të shkurtit të 1917ës, u bashkuan në greva urie kushtuar "Bukës dhe Paqes". Katër ditë pas fillimit të këtyre grevave, Cari u detyrua të jepte dorëheqjen dhe qeveria e përkohshme ju dha grave në Rusi të drejtën e votës. Kjo ngjarje ndodhi në 23 shkurt me kalendarin Julian, i cili

përdorej në atë kohë në Rusi. Sipas kalendarit Gregorian i cili përdorej kudo në botë, kjo date bie në 8-të mars. Që prej asaj dite "Dita Ndërkombëtare e Gruas" morri dimensione të tjera, dhe filloi të festohej në mbarë Botën. Në këtë ditë reflektohet mbi kurajën dhe veprimet e grave të thjeshta të cilat luajtën një rol të rëndësishëm në historinë e të drejtave të grave. Më 8 mars të vitit 1910 në SHBA, Kanada e në vende të tjera të botës u bënë protesta të mëdha për të drejtat e gruas dhe pikërisht atë ditë të drejtat e gruas dhe të burrit janë të drejta. Tradicionalisht për çdo 8 mars fëmijët në shumë vende të botës ju dhurojnë nënave të tyre lule e gjëra të tjera në shenjë dashurie për nënën.

RASHID & RASHID

Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

Këshilla ligjore FALAS

Specialist i azilit të
trafikimit njerëzor

- Dokumente udhëtimi
- Procedura për leje qëndrimi dhe viza
- Kur jeni kotigjent për t'u riatdhesuar ose të ndaluar nga organet e emigracionit
- Mbulojmë të gjitha aspektet e emigracionit
- Zgjatje vizash
- Leje pune
- Rishikim juridik
- Apelimi Tribunali
- Rastet e trashëgimisë

24/7 orë linjë emergjence
07878335000

Rashid & Rashid Solicitors, si të gjithë avokatët e tjerë në praktikë në Angli dhe Uells, është Kompani e autorizuar dhe e rregulluar nga Autoriteti i Rregullimit të Aplikantëve.

Avokatët tanë të emigracionit kanë mbi dhjetë vjet përvojë në fushën e emigracionit dhe ligjit të azilit.

RASHID & RASHID LAW FIRM
190 Merton High Street,
Wimbledon, London, SW19 1AX
solicitors@rashidandrashid.co.uk
Tel: 02085401666

7 MARS – SI VLERË E SI SIMBOLIKË E ARSIMIT KOMBËTAR SHQIPTAR

Nga Qerim Kryeziu

Si datë historike, 7 Marsi kujton gjithmonë me krenari rrugën e mundimshme të ecjes së arsimit kombëtar shqiptar, rrugë që sivjet mbushi 134 vjet. Si simbolikë, 7 Marsi na kujton më të bardhën ditë të arsimit fillestar, ditë që agoi plot diell në Korçën e bukur në vitin e largët 1887. Të tillë (të bardhë e të bukur) e quajti edhe Rilindja jonë kombëtare me Naim Frashërin në krye, shekulli njëzet dhe fillimi i shekullit njëzetënjë. 7 Marsi, në kalendarin e historisë sonë njihet edhe si Dita e Mësuesit. E fjala MËSUES e togfjalëshi Shkolla e Parë Shqipe nënkuptojnë shumë. Me rrezatimet e veta kuptimore këto dy leksema shqipe kanë simbolikë e semantikë të veçantë. Të veçantë sepse MËSUESI gëzonte (dikur) prestigj në hierarkinë e vlerave, e Shkolla e Parë Shqipe në gjykimin e gnoseologjisë shqiptare për vlerat, sugjeronte gjithmonë dijen, kulturën, përparimin, emancipimin. Simpatia shqiptare për Mësuesin e dashuria e madhe për shkollëndijen, përkujnë bukur me vlerësimin që bënte dikur një anglez i mençur për mësuesit në Angli: “Mësuesit– thoshte

W. Churchill kanë fuqi të tilla që kryeministrat vetëm mund t’i ëndërrojnë”. E Winston Churchill ishte vet kryeministër që i hiqte kapelën autoritetit të magjishëm të mësuesve dhe insistonte që edhe ata vet të kujtohen për vlerat e tyre në shoqërinë njerëzore. Secili shqiptarë, ruan në zemrën e

vet dashurinë për Mësuesin e vet. Për atë Mësues që ka ideuar gjithmonë në zemrat e tyre shqiptarizmin, atdhedashurinë dhe nevojën për liri e virtut njerëzor.

Ditëlindja e arsimit tonë kombëtar

Shkollë shqipe ndonëse me karakter tjetër kishim edhe para vitit 1887. Brenda arealit gjeografik kombëtar shkollë shqipe kishim në Velë, Kurbin, Blinisht, Orosh, Himarë e Stubëll të Kosovës. Praktikisht arsimore të këtyre shkollave ishin me karakter fetar e hapësira e kohore e veprimit të tyre kapte shekujt XVI – XVII. Në diasporë (për kureshtjen tonë, meqë jemi shqiptarë të diasporës) shkollë shqipe pati në Venedik qysh në vitin 1504 (quhej “Shkolla e Shqiptarëve të Venedikut”-për

kishin mundësi e shkathtësi intelektuale. Në Suedi, (meqë gjallojmë këtu dhe e shkojmë jetën tash sa mot) sistemi shkollor ishte gati i njëjtë, në fillim kishte shkolla me karakter fetar e pastaj tek në vitin 1842 u krijua shkolla e parë fillore obliguese për fëmijët suedezë. E sa herë vjen marsi, ne shqiptarët kujtojmë e festojmë ditën e 7 të këtij muaji si ditëlindjen të arsimit kombëtar shqiptar.

Mësonjëtorja e Parë e Korçës

Quhet Mësonjëtorja e Parë sepse për herë të parë në të nis mësimi shqip në mënyrë të organizuar dhe në bazë të një plan programi mësimor. Shkolla kishte tipare demokratike, pasi në të filluan të mësojnë fëmijë shqiptarë të të gjitha shtresave, të varfër

Drejtor e mësues i parë i shkollës ishte Pandeli Sotiri. Mësues tjerë ishin edhe Petro Nini Luarasi, Thanas Sina, Nuci Naci, Thoma Avrami etj. Edhe pse në kushte shumë të vështira politike e ekonomike shkolla punoi 15 vjet. Pastaj, u ndalua puna e saj, shumë mësues u vranë, e shumë të tjerë u persekutuan. Shqipja si gjuhë shkolle e jete u suprimua prapë me dekret sulltanor e me propagandë shoviniste greke të kohës. Mirëpo Shkolla e Korçës bëri punën e vet. Fara që ishte mbjell atje, tashmë rritej dhe nuk kishte fuqi armiqësore që mund ta pengonte. Për turpin e armiqve ballkanas, u provua që shqipja jonë të ndalohej edhe në fund të shekullit XX në Kosovë nga Serbia. Dhe nxënës e arsimtarë u flaken rrugëve, gazeta, televizione e radio u mbyllën. Rruga e mëvonshme e zhvillimit arsimor shqiptar vazhdoi me krenari traditën shkollore të Korçës historike. Në kohën tonë erdhi me porosinë e madhe për të kultivuar kudo gjuhën tonë të bukur dhe për t’ju kujtuar brezave të tashëm e të ardhshëm historinë e dhembshme të mbijetesës së vet arsimore. Sot, pas 134 viteve u tregojmë fëmijëve tanë, se ne nuk e kishim të lejuar gjuhën tonë, as edhe shkollimin e domosdoshëm fillor siç e patën të tjerët. Prandaj 7 Marsi më të drejtë quhet Dita Kombëtare e Mësuesve Shqiptarë. E thash në fillim, se këtë ditë historike, e ka quajtur Ditë të Bardhë gjithë historia e kultura jonë shqiptare. E përfundoj duke thënë se të tillë do ta quajmë edhe ne, edhe të tjerët pas nesh, për aq sa do të jemi.

habinë tonë të mirë afresku me këtë mbishkrim ruhet edhe sot në hyrje të ndërtesës) në me mësues Marin Barletin e Marin Beçikemin. Shkollat tona para vitit 1887 nuk kishin karakter obligues për fëmijët tanë, ishin thjesht shkolla elite për kohën në të cilat mësonin ata që

e të pasur. Mësonjëtorja filloi punën me 35 nxënës, me katër klasa mësimi dhe një klasë përgatitore. Pas tre muajve u bënë 60 e në vitin e dytë 300 nxënës. Lëndë mësimore ishin: shkrimi, këndimi, gramatika e gjuhës shqipe, historia, gjeografia, aritmetika, dituria natyrore dhe edukimi fizik.

MARSI SHQIPTAR NË ANGAZHIMET E DR ZAMIRA PËRFUNDI RUSPI

Tashmë jemi në një muaj të ri. Një muaj që në traditën shqiptare të festimit mund të quhet fare natyrshëm edhe „marsit shqiptar“. „Marsit shqiptar“ për shumë arsye ka kohë, thajse më shumë se dy dekada që është dhe mbetet pjesë e angazhimeve të Dr Zamira Përfundi Ruspi, gjithnjë në drejtim të integritimit, festes, bashkimit të grave dhe përcjelljes së mesazhit pozitiv tek gratë dhe motrat, vajzat dhe miket shqiptare kudo që ata jetojnë dhe punojnë në Mbretëri të Bashkuar.

Sigurisht në ditët festive në një kohë normale, kur kalon gjithkush në afërsi të Neëman College në zonën e Brentit, kur kalon nëpër rrugët e vendbanimit tuaj apo në transportet publike që ofrojnë në këtë zonë gjeografike, do të shihnit burra apo gra me trëndafila të mbështjellë në celofan, duke shënuar 8 Marsin me lule. Edhe pas disa ditësh gratë shqiptare që i bashkohen thirrjeve festive të Dr Zamira Përfundi Ruspi, do të shihen të mbushura me me buzëqeshje të ngrohta, me fjalë: „Të lutem, sot është dita juaj“. Dhe kudo në lidhjet online, në forumet dhe në format e komunikimit, në ato me revista dhe emisione do të flitet vetëm për gratë dhe me gratë (me që 364 ditë janë të burrave, 1 ditë për gra). Dhe kështu ngjan natyrshëm se Dita e 8 Marsit është shndërruar në një ditë festive. Por kjo ditë si gjithmonë në organizime të tilla shkon dhe tek fakti se kjo ditë është organizuar nga OKB-ja me një qëllim të saktë, dhe mjaft të qartë, edhe pse në njëfarë mënyre dominon disi ana festive.

Çdo 8 mars, pa hyrë në historinë e luftës së femrave, të paktën mund të themi se që nga viti 1975, 8 Marsi festohet në mënyrë ndërkombëtare, një ditë ku shënohet lufta për të drejtat e grave. Është interesant të analizohet

emërtimi i kësaj dite. Një media më parë i është rikthyer kësaj çështjeje duke rikujtuar faktin se fillimisht kjo ditë quhej Dita ndërkombëtare e luftës për të drejtat e grave, dhe më pas ajo është bërë Dita ndërkombëtare për të drejtat e gruas, më pas, Dita Ndërkombëtare e Grave, kurse tani flasim për Ditën Ndërkombëtare të Gruas.

Kjo në një farë mënyre tregon çfarë shënon kjo ditë në vitin 2021, në një vit që ende

kemi maska dhe ende luftojmë me forma të ndryshme të shfaqjes së Covid-19, për një luftë të cilën më shumë se kushdo Dr Zamira Përfundi Ruspi e ka pasur në frontin e saj të parë, tashmë më shumë se një vit gati. Kjo sjell në pah se ideja e luftës për të drejtat e gruas duhet të mbetet e zhytur në klishe dhe stereotipe, në të cilat shoqëria jonë bashkëkohore mundohet të ngopë statusin e gruasë, gjë e cila gjithnjë është eliminuar dhe nuk është bërë komerciale, por edukative dhe mjaft efikase shoqërore.

Edhe pse historikisht shënim i kësaj dite meriton një debat më të gjerë, një gjë është më së e qartë. Në fund të fundit, dita e 8 Marsit është bërë edhe një mundësi për markat, programet televizive, apo institucionet e ndryshme një ditë ku shënohet në mënyrë shumë superoficiale qenia e gruas në shoqëri. Lule, kozmetika, oferta të ndryshme për të shënuar bukurinë

e saj, ja pra si po shënohet gjithnjë e më shumë kjo ditë.

Ndoshta kjo formë është bërë mënyra diku më cinike dhe e trishtueshme për të përkujtuar luftën e të gjitha atyre grave që kanë luftuar që në një ditë të shijojmë lirinë dhe të drejtat tona dhe të vazhdojmë luftën për këto të drejta, por me angazhime të thjeshta e të sinqerta nga Dr Zamira Përfundi Ruspi pozitivja dominon dhe e bën edhe një

shtysë më shumë këtë ditë të marsit në morinë që e bëjnë atë gjithnjë e më shumë shqiptare. Kjo pasi do të thuhet se 5 marsi shënon përvjetorin e vrasjes së familjes Jashari, ikonë e lirisë së Kosovës, 7 marsi është Dita e Mësuesit, 14 Marsi është Dita e Verës, 22 Marsi ka një lidhje kalendarike, në 24 mars në orën 20:00 NATO nisi fushatën në Kosovë e ku ka më bukur që ky muaj të festohet madhërisht nga të gjithë.

SKELA "JET SCAFFOLDING" CILËSI, PROFESIONALIZËM, GARANCI

Skela "Jet Scaffolding" tregon gjithnjë e më shumë përkujdesje në të tre elementët e saj të suksesit. Themelet e mira janë thelbësore. Shpesh kornizat e skelave kërkojnë më shumë pllaka bazë të thjeshta për të kryer dhe përhapur në mënyrë të sigurt ngarkesën. Skela "Jet Scaffolding" përdor pllaka bazë në sipërfaqe të betonit. Për sipërfaqet si trotualet ose pllakat bazë të asfaltit janë të nevojshme. Për sipërfaqet më të buta ose më të dyshimta përdor tabela të vetme, nën një standard të vetëm, një tabelë e vetme duhet të jetë së paku 1.000 centimetra katrorë (160 in²) pa një dimension më të vogël se 220 milimetra, trashësia duhet të jetë së paku 35 milimetra (1.4 in). Për skelat e ngarkesës më të rënda mund të kërkohej shumë më tepër elementë të betonit të vendosura në beton. Në hapat e pabarabartë të terrenit që priten për pllakat bazë, rekomandohet një madhësi minimale e hapit prej rreth 450 milimetra (18 in). Një platformë pune kërkon që elementë të tjerë të jenë të sigurt. Ata duhet të jenë të ngushtë, të kenë binarët me mburojë

të dyfishtë dhe të gishtin dhe të ndalojnë dërrasat. Duhet gjithashtu të sigurohet qasje e sigurt dhe e sigurt.

Komponentët themelorë të skela "Jet Scaffolding" janë tubat, bashkuesit dhe dërrasat. Tuba zakonisht bëhen prej çeliku ose alumini; megjithëse ka skela të përbërë që përdor tuba të fibrave të qelqit të mbështjella me filamente në një matricë najloni ose poliestër, për shkak të kostos së lartë të tubit të përbërë, zakonisht përdoret vetëm kur ekziston rreziku nga kabllot elektrike që nuk mund të izolojnë. Nëse janë çeliku, ato janë ose "të zeza" ose galvanizuar. Tubat vijnë në një sërë gjërash dhe një diametër standard prej 48.3 mm. (1.5 tubacione NPS). Dallimi kryesor midis dy llojeve të tubave metalik është pesha më e ulët e tubave të aluminit (1.7 kg / m në krahasim me 4.4 kg / m). Megjithatë ato janë më fleksibile dhe kanë një rezistencë më të ulët ndaj stresit. Tuba zakonisht blihen në gjatësi 6.3 m dhe pastaj mund të priten në madhësi të caktuara tipike. Shumica e kompanive të

mëdha do t'i shesin tubat e tyre me emrin dhe adresën e tyre për të penguar vjedhjen. Bordet ofrojnë një sipërfaqe pune për përdoruesit e tribunave. Ata janë dru të kalitur dhe vijnë në tre trashësi (38 mm (e zakonshme), 50 mm dhe 63 mm) janë një gjerësi standarde (225 mm) dhe janë një gjatësi maksimale prej 3.9 m. Mbërritjet e tabelës mbrohen me pllaka metalike të quajtura pranga ose ndonjëherë pllaka gozhdë, të cilat shpesh e kanë vulosur emrin e kompanisë në to. Dyllat e tribunave të drurit në Britani të Madhe duhet të jenë në përputhje me kërkesat e BS 2482. Po ashtu, përdoret edhe stolisje druri, çeliku ose alumini, si dhe pllaka të laminuara. Përveç tabelave për platformën e punës, ekzistojnë bordet e vetme të cilat vendosen nën skelë nëse sipërfaqja është e butë ose që dyshohet ndryshe, megjithëse mund të përdoren edhe bordet e zakonshme. Një tjetër zgjidhje, e quajtur skatepad, është bërë nga një bazë gome me një pllakë bazë të formuar brenda; këto janë të dëshirueshme për përdorim në tokë të pabarabartë pasi

ato përshtaten, ndërsa bordet e vetme mund të ndahen dhe duhet të zëvendësohen. Skela, e quajtur edhe skelet, është një strukturë e përkohshme e përdorur për të mbështetur ekuipazhin e punës dhe materialet për të ndihmuar në ndërtimin, mirëmbajtjen dhe riparimin e ndërtesave, urave dhe të gjitha strukturave të tjera të bëra nga njeriu. Skelat janë përdorur gjerësisht në vend për të pasur akses në lartësitë dhe zonat që përndryshe do të ishin të vështira për t'u arritur.

ORDER NOW
and get 4 to 6 weeks
Free Hire
Call: 019 2351 8933

JET
SCAFFOLDING
LTD

Jet Scaffolding
Unit 212 Flexspace
5 Elstree Way Borehamwood
London
WD6 1SF

Tel: 0192 351 8933
Mob: 077 3874 0018
E-mail: info@jetscaffolding.com

**"Skela Jet" është e bazuar
në Watford, Hertfordshire dhe mbulon
të gjitha zonat në Londër.**

REHATI

Gënjeshtria e një shprese të zbehtë. E zbehta e jashtëzakonshme. Ende shkëlqen në sallën e ftohtë. Ende mbetet e pafalshme brenda kujtimeve. Kujtime që ngasin përpara me ambicje. Ambicje edhe brenda thellësive të trishtimit. Të tilla edhe nga agonia e shpërthimit të dëshpërimit. Dhe nga ata që thajnë lotët e derdhur nga mjerimi. Mjerimi që kërkon dritën e dorës tjetër. Kurrë mos e lini atë dritë të kapet nga kapja juaj. Kurrë. Derisa gjithçka të mbarojë. Derisa të pushojë. Ju tani mund të pushoni në krahët e tillë. Dhe e gjitha derisa të mbarten hallet. A mbarojnë hallet? Subjektiviteti është një aspekt i pashmangshëm

i gjendjes sonë njerëzore. Nga natyra, ne jemi të kufizuar në një pamje subjektive të realitetit. Objektiviteti më i lartë është i mundur, por varet nga një proces mësimi që kërkon një zgjerim dhe integrim të njohurive. Themi se pikëpamja jonë nuk është vetëm subjektive, por natyra njerëzore është e tillë. Ne zakonisht e shmangim. Dhe, ndonjëherë madje edhe refuzojmë. E mishërojmë me objektiviteten, ndërsa ne ndjekim në mënyrë aktive pikëpamjet subjektive të botës që i përshtatet nevojave tona. Nga natyra, jemi dembelë dhe priremi të kërkojmë ngushëllim tek rehatia. Me dembelizëm nuk nënkuptojmë mosgatishmërinë për të

punuar (e cila është një shfaqje e veçantë e sensit të saj më të përgjithshëm), por tendencën për të minimizuar përpjekjet dhe për të maksimizuar shpërblimet. Përtacia nuk është aq shumë dobësi e karakterit, por një predispozitë natyrore. Ka kuptim biologjik të jesh dembel. Një sjellje që minimizon përpjekjet dhe maksimizon shpërblimet është një sjellje që maksimizon efikasitetin e energjisë. E kundërta do të nënkuptojë një sjellje që përdor energji në mënyrë joproduktive. Dhe energjia, gjatë evolucionit, gjithmonë ka përfaqësuar një burim të pakët. Gjithashtu ka kuptim biologjik të kërkojsh ngushëllim. Ndjekja e rehatisë vjen nga parimi i dhimbjes dhe kënaqësisë. Ky është një mekanizëm primitiv, por një efektiv i ruajtjes së vetvetes. Në përgjithësi, investojmë shumë më shumë kohë,

energji dhe burime në pranimin e gënjeshtres, dhe e e qasim atë si argëtim, si formë ngushëlluese për t'i shpëtuar, ose shmangur realitetit, sesa për të fituar objektiviteten mbi të. Realiteti është shpesh i dhimbshëm, dhe nga natyra kemi tendencë të kërkojmë ngushëllim nga dhimbja. Për ta bërë këtë ne ndonjëherë shpëtojmë nga realiteti. Dhe kështu mendojmë se i rregullojmë pikëpamjet tona të botës me halle, në gënjeshtren e lyer nga ato më komode. Pra, jo vetëm që ne priremi të jemi pasivë në fitimin e objektivitetit ndaj Natyrës, por në të vërtetë jemi aktivë, ose të shpëtojmë nga realiteti, ose t'i rregullojmë pikëpamjet tona subjektive në ato më ngushëlluese. Kështu vetëpajtohemi me atë që do ta quajmë rehati. Thuhet se edhe hallet të shpien në rehati.

ERMAL KARAKUSHI

PËRSE DUHET TË NA ZGJIDHNI NE

- ✓ INSTALIM I PLOTË OSE I PJESSHËM
- ✓ ZËVENDËSIME TË SISTEMIT TË SIGURES AVET
- ✓ SHITESË PRIZASH/ ÇELESAT, NDRIÇIMI ETJ.
- ✓ DUSHE/ LIDHJE GATIMI
- ✓ SISTEMET E NGROHJES/ STORAGE
- ✓ SHËRBI ME PROFESIONALE ELEKTRIKE

ermal_niceic@hotmail.co.uk

Zyra: 020 8443 3833

Tel: 07568393784

TË GJITHA NGA
NDERRIMI I
LLAMPAVE. NDRIÇIMI
DERI TEK SKEMAT
PROFESIONALE DHE
INSTALIMI

INXHINIER ELEKTRIK

FISI BRUÇI I LUKANIT TË DIBRËS

Nga Halil Rama

të lavdishme

Në historinë e zhvillimeve epokale botërore dhe lokale, fiset e mëdha identifikohen me emrat e personaliteteve që ata kanë nxjerrë në kohëra e rrethana të ndryshme. Kështu ka ndodhur edhe me fisin Bruçi të Lukanit të Dibrës, për historinë e lavdishme të të cilit është shkruar dhe botuar një monografi interesante nga studiuesi dhe sipërmarrësi i mirënjohur Faik Bruçi. Nëse Muhurri, njëri nga Nandë Malet e Dibrës identifikohet me emrin e filozofit popullor Dine Hoxha, një nga këshilltarët më të afërt të Mbretit Zog I-lrë, emër ky i përjetësuar në xhaminë e Rugës së Kavajë në Tiranë, (financuar prej tij në vitin 1930), Lukani i Katër Grykëve të Dibrës, i njohur për prijësit e mendimtarët Hoxhë Buci e Lam Tahiri (Bruçi), në kohët e sotme moderne identifikohet edhe me një emër mjaft të njohur në metropolin shqiptar. Ky është Faik Bruçi, ndër sipërmarrësit më të suksesshëm (pronar i "Capital Tirana Hotel" tek Pazarri i Tiranës, fare pranë selisë së Prokurorisë së Përgjithshme), promovues i vlerave atdhetare, historike dhe kombëtare. Në këtë kontekst, treguesi më i qartë është botimi me autorësinë e tij i librit "Fisi Bruçi i Lukanit të Dibrës", (monografi) një botim special me me 230 faqe.

Ky botim shkencor i Faik Bruçit dëshmon për arritjen e një niveli të lartë në artin e të shkruarit. Kjo për faktin se Faiku, ashtu si në çështje të sipërmarrjes, edhe në këtë libër dëshmon se din të përveçojë me inteligjencë, fakte dhe ngjarje, si pjesë substanciale e karakterit të personazheve, duke e bërë librin e tij me vlera njohëse, edukuese dhe estetike.

Pak nga vështrimi gjeografik e historik i Lukanit me histori

Në morinë e detajeve dhe fakteve interesante nga historia e vendlindjes së tij, F. Bruçi e bën ndalesën e parë tek vështrimi gjeografik e historik i Lukanit me histori të lavdishme. Kështu, nëse përcakton saktë pozicionin gjeografik të fshatit në zemër të maleve që kufizohet: në veri me Lurën, në lindje me Muhurrin, në jug me Selishtën dhe Kacninë, në Perëndim me Qafë Murrën, (ndërsa ka si mburojë Runjën hijerëndë e kreshnike, 2048 metra mbi nivelin e detit), po aq bindës është edhe në vështrimin

edhe në aspektin ushtarak Lukani është katundi më strategjik i Katër Grykëve – një nga Nandë Malet e Dibrës që luftoi dhe nuk u mposht në lufta me pushtuesit turq, serbë, austriakë etj (Mal në Dibër dhe bajrak në Mat). Në këtë mori faktesh, meritë e autorit është përshkrimi në pak rreshta i prejardhjes së herëshme të fisit BRUÇI, nga Dardania-Kosova e sotme. "Kjo prejardhje është treguar gojariht brez pas brezi deri në ditët e sotme. Përmes faktesh bindëse për ekzistencën prej 250 vjetësh të fisit Bruçi në Lukan të Katër Grykëve të Dibrës, Faik

Bruçi ndër të tjera shkruan se: "Burime të herëshme gojore tregojnë se fisi Bruçi ka ardhur nga Kosova, është vendosur në Shkodër, nga Shkodra në Domgjon e Fan të Mirditës. Stacioni i parafundit ka qenë Fushë Lura". (fq.14).

KUVENDI I KULLAVE

Mjaftë bukur shkruan autori i kësaj monografie për institucionin e kuvendit të kullave. Në Lukan nuk ka shtëpi, por kulla. Çdo shtëpi

është një kullë, është një kala trimërie që ka brenda saj burra të mençur dhe trima të vendosur. Në këto kulla të bekuara nga Zoti dhe të uruara nga Dede Bruçi, Hoxhë Bushi, Hoxhë Buci e Dede Ndregjoni kanë lindur, janë ritur e burrëruar qindra e mijëra djem petrita. (Djemtë dhe vajzat e tyre gjenden sot në disa vende të Europës, Amerikës, Kanadasë e Australisë, si sipërmarrës, mjekë e artistë mwe emër). "Në muret e këtyre kullave u varën qindra armë miqsh e trimash, bujtës nga Katër Grykët, Muhurri, Luznia, Lura, Dibra e Madhe, Mati Kruja etj.

Nga krismat e pushkëve të këtyre kullave u bekuan qindra dasma dhe lindje djemsh. Njerëzit ndër vite u dhanë jetë kullave dhe kullat ndër vite mbrojtën njerëzit. Në kullat e Katër Grykëve bujtën Abdyl Frashëri, Iljaz Pashë Dibra dhe udhëheqësit e Lidhjes Shqiptare të Prizrenit. Këtu mori jetë jeta jonë, rruga jonë", - shkruan F.Bruçi në monografinë "FISI BRUÇI I LUKANIT". Në këtë libër, faqe pas faqeje hidhet dritë mbi luftimet e trimave të Lukanit e të krejt Katër Grykëve në betejat kundër trurqe e serbëve, ndërkohë që mjaftë bukur autori e përshkruan Lukanin si strehë të njerëzve të shpërngulur nga raprezaljet serbe. Kësisoj karakteret humanë shfaqen si shëmbëlltyra të

përzgjedhura nga dora e një studjuesi të zellshëm dhe me talent, duke të bërë për vete me stilin e të shkruarit. Dhe ajo që e bën të veçantë librin "FISI BRUÇI I LUKANIT, në raport me disa botime tjera në formë monografie apo enciklopedie për fshatra tjerë të Dibrës, është fakti se ai rrok brenda tij një periudhë të gjatë, gati njëshekullore, duke derdhur dashuri dhe mirënjohje për personazhe dominantë të historisë sonë kombëtare...

VILA RONEL

Vila Ronel Bar
& Restaurant
46 Birchington Road
London
NW6 4LJ

020 7624 1385

www.vilaronelrestaurant.co.uk

Reservation@vilaronelrestaurant.co.uk

A JE MAJËR OR CULL?

Në Londër, sidomos në zonën e Croydonit janë me qindra e qindra djem shqiptarë që kanë ardhur dhe janë regjistruar nën moshë. Ata të gjithë janë nën përkujdesje shtetërore. Përkujdesja është sipas ligjeve britanike për „fëmijët nën moshë“. Janë sistemuar dhe kanë lirinë e tyre deri në shqyrtimin e fakteve, që ata paraqesin për azilin e tyre. Sakaq, ata janë bërë pjesë e jetës së përditshme britanike, nën përkujdesjen ligjore të minibashkisë londineze, Tower Hamlet, me e pa maska të këtyre ditëve me Covid-19. Po aq, ditaditës ndeshemi me fjalë dhe zhargone shqip, biseda dhe dialogje, shfryrje e sharrje të ndryshme, prej tyre. Disa janë të mistershme. Disa të frikshme, disa tronditëse... A je majër or cull? „Oh, sa mirë, qenke shqiptar!“, tha ai. „Si e mësove gjuhën kaq bukur? Tha ai. Singerisht, çfarë mund t'i them atij? Unë u rita në veri - një djerrinë e braktisur nga shteti, qeveritë, politika dhe të gjithë formatimet e politikës së njerëzisë së sotme të zyrës shtetare. Si mund ti përgjigjem atij për një pyetje kaq naive. Unë jam shqiptar. Por a kam qenë shqiptar për pesë vite izolimi brenda mureve të një shtëpie. Gjaku, eh punë gjaku! Gjakmarria, vëllavrasja. Gjuhëvrasja! Kujtime të turbullta, të paqarta. Memorje të zhdërvjellta për godinë të tmerrshme, për gjëra të këqija, ku historia jonë e fshehtë i shtrëngon në dorë, vetëm për hir të votave elektorale, vetëm për të shkuar drejt në bazat e sigurta të qejfit, luksit,

privilegjit, rrogave e parave të majme, me të quajturat Deputet, Ministër, qeveritar, shtetar, President. Pra, shkurt dhe saktë për mirë e për dreq: privilegj. Privilegj, ky ofiq i lartë i kohës sonë postmoderne shqiptare. A je majër or cull? Jo! – seriozisht, si të mos jem mirë. Me të mirën... - nuk isha i lidhur, me të mirën as edhe një ditë në jetën time. E mira, pra ajo ishte anonim për mua në atë moshë. A je majër or cull? Harruar... shumë e harruar. Jehon si një jehonë e largët për të vizituar Shtëpinë dhe muret e saj. Të murtat e saj konkubinë të frymëve dhe ëndrrave me gjaka e gjakësorë. Eh, si mund ta kisha një të mirë, si fëmijë. Sigurisht, e dinim se ishte „e rëndësishme“, „gjuha jonë kombëtare“, „trashëgimia“ etj. Dhe na paralajmëruan, se ajo shpejt po rrëshqiste në ikjen e hegjemonisë së ftohtë të mureve, të jetëkijve, të mbytjes dominuese perëndimore. Dhe hesht... dhe qan... dhe qesh... A je majër or cull? Shfryn. Dhe ndjek gjurmën e buzëlëvizjes pos djerrinës zanore të fjalës... Por ishte e çuditshme, jo e ndjeshme dhe vetëm banditë me humor të Kohës me Politikë me fytyrë të zhveshur nga njerëzillëku në mes nesh ishin në njëfarë mënyre të etur. Pastaj ajo u zhduk, ashtu si kujtimet e zbehta të fëmijërisë sime të lirë nga shkolla ime fillore. Duke parë përsëri pyes veten, çfarë ishte pika që na bashkoi dhe na ndau me të mirën, të bukurën Gjuhën time të të

parëve të mi, Gjuhën Shqipe? A je majër or cull?

Një masë e gjysmë, e plotë, që i kushton shërbimit tonë, identitetit tonë.

Mësuesit dhe drejtorët e tmerruar nga zullumi i madh me emrin tonë postmodern „Korupsion i Lartë“ zbulojnë se mësimet e leksionet e tyre, atje Lart dhe atje Poshtë mund të kenë lënë të kuptohet (a ishin duke u përpjekur të na ndalonin të ishim në Pritje, për të na detyruar të hynim në hullinë e zhdukjes sonë si racë njerëzore?).

Dhe e gjithë kjo kundër turpit të tmerrshëm të një gjuhe të lashtë që nuk kishte armiq, por që prodhonte miq në Kodin e saj të mikpritjes... „Shtëpia e shqiptarit e mikut dhe e Zotit“ ende ishte rrëshqitje e ngadaltë duke u mundur nga brigjet tona dhe pellgjet që mbusheshin me gjak për gjak. „Nuk e di“ tha ai. „Mund të ketë qenë kaq e ndryshme“. Tha ai. Në vend që të nxitonin për të vënë diçka në kafkat tona të zbrazëta, ata na vinin në ëndërra që të na jepnin një ndjenjë gëzimi, krenarie dhe besimi në kulturën tonë. Mbetën ende edhe sot duke bërë thirrje Naimi, Çajupi,

Asdreni dhe të tjerët që të na zgjonin dhe zgjojnë nga ëndërra e izoluar në gjuhën e paraardhësve tanë. Duke treguar historitë e vjetra ... po të rejtat? Gjuha është duke u bërë lëmsh dhe gjuha po lidh vetvetiu këtë lëmsh sa në Qeveri, Parlament, aq dhe në skuta të tjera edhe atje në Atdhe, e kush po pyet për emigracionin... edhe pse thuhet se fëmijët mësojnë gjuhën shqipe, edhe pse luftohet me të madhe të mbahen me mund e me dërsë shkollat suplementare shqipe,... ... kam mësuar. Mëmëriti ai. ... kam për të mësuar... Por kjo nuk është diçka që kam marrë nga shkolla ime e fëmijërisë sime të ndarë më dysh në Atdhe. A je majër or cull? „Oh, sa mirë, qenke shqiptar!“, tha ai. „Si e mësove gjuhën kaq bukur? Tha ai. Na e kanë fajin fijet e politikës... vazhdoi të bërtiste ai... Eh, fijet „shkrepsë“ të Politikës. Dhe gëhtis disa vargje nga poezitë e mia: „Ndërtimi i urave me pemët e rëna në fakt, vetëm sjell zjarr si në qytet edhe në fshat.“ A je majër or cull?

MJEKËT SHQIPTARË NË NDIHMË TË BASHKËATDHETARËVE PA DOKUMENTE NË ANGLI

Mjeku shqiptar në Londër, Adrian Fandi në një intervistë këtë të enjte ka dhënë detaje në lidhje me përhapjen e variantit të ri të koronavirusit. Mjeku Fandi është shprehur se varianti i ri ka prekur kryesisht grupmoshat nga 24-30 vjeç pasi ishin dhe personat të cilët nuk ruheshin. Ndër të tjera ai ka theksuar se simptomat dhe mënyra e terapisë është e njëjtë me koronavirusin vetëm se është një virus që zgjat më shumë në kohë. “Varianti i ri që tashmë është bërë i vjetër pasi në shtator pati daljen e tij dhe shpërthimin e pati në nëntor dhe ne patëm sëmundjen e pacientëve të moshave të reja që nuk kishin sëmundje

të tjera shoqëruese. Kishte një dyndje të moshave të reja dhe ulje të pacientëve të moshave të mëdha. Varianti i ri ishte më i përhapshëm mes të rinjve pasi nuk ruheshin me idenë se nuk i gjente gjë, Ndërsa moshat e vjetra që e pësuan në fazën e parë e ruajtën më shumë veten. Është rritur shumë densiteti i të rinjve ku njerëzit sëmuren dhe shfaqin simptoma të rënda dhe një pjesë e madhe e tyre thonë se virusi nuk ekzistonte. Virusi sillet në të njëjtën mënyrë vetëm rritet sëmundshmëria më shumë. Varianti i ri sillet si ai ekzistues vetëm se zgjat 4-5 ditë më shumë. Nuk kemi pas raste riinfektimi dhe pse në literature kemi pas të tillë por nuk ka asnjë diagnostifikim

nëse një person ka qenë apo jo i infektuar me Covid. Është e rëndësishme që çdo tre muaj të bëhet testi serologjik për të parë sa antitrupa kemi”, ka thënë mjeku. Ndër të tjera ai është shprehur se për të gjithë shqiptarët që jetojnë në Angli, problematike mbetet komunikimi me mjekun e familjes pasi për shkak të pandemisë çdo gjë është e kaluar online. Ai theksoi se shqiptarët pa dokumente dhe ata që s’janë të regjistruar në sistemin shëndetësorë e kanë më problem lidhjen për marrjen e vaksinës dhe të shërbimeve të tjera mjekësore. “Unë kam hapur një studio për shqiptarët me dhe pa dokumente, Britania e Madhe ka një vit që mjeku i

familjes është vetëm online. Komuniteti shqiptar një gjë të tillë nuk e ka përjetuar mirë, unë kam hapur që në nëntor studion që u mirëprit nga komuniteti shqiptar që vijnë dhe sidomos ato që nuk kanë dokumente dhe nuk mund të shkojnë në spital. Ne kemi një shoqatë që kontakton qeverinë angleze për njerëzit që nuk kanë dokumente për tu vaksinuar. Unë do të ofroj studion time për këtë program për të bërë të mundur dhe vaksinimin e komunitetit shqiptar pa letra në Angli. Por ka dhe shumë shqiptarë që kanë riemigruar nga Greqia dhe Italia që nuk janë të regjistruar në sistemin mjekësorë”, është shprehur ndër të tjera ai.

JO THJESHT URIM PËR AMARILDON

Të bësh fëmijën të gëzuar, natyrisht është një detyrë e përhershme e një prindi. Kjo detyrë është po aq të bëhesh një pjesë me të, të festosh me të, të delegosh mesazhin e mirë tek ai. Kështu kjo detyrë shkon dhe bëhet akoma më e ndjeshme kur atë e ndjen më gjerë, më bukur dhe më kuptueshëm, tek ajo që është e shënjtë tek Ditëlindja. Ditëlindja është një mesazh, është një festë, është një kujtim dhe po aq dhe një përkushtim prindëror. E tillë është dhe për gëzim Ethemin, inxhinierin e mirënjohur shqiptar në Londër, tek i cili gjithnjë fëmija dhe ditëlindja janë një binom që vërtetojnë përkushtimin. Amarildo, djali i tij ka mbushur të dymbëdhjetat, dhe kështu britanoki-shqiptari ka arsyen e tij të shëndetshme mes kësaj lidhjeje babë e bir, natyrisht si një mesazh i qartë dhe mjaft i mirë në një ditë të tillë të shënuar të ditëlindjes së tij. Nuk është fjala vetëm tek festimi, se

natyrisht të gjithë e festojnë një të tillë, dhe normalisht të gjithë prindërit shqiptarë, po aq dhe të tjerët kanë një mesazh të qartë në ditëlindje, por as dhe tek dhuratat se të tillat nuk mungojnë kudo, por tek ajo që përbën thelbin e mesazhit të qartë, atë që të gjithë komunitarët duhet ta kenë parësore, përkushtimin dhe ndjesinë prindërore. Duke e pasur një të tillë, kemi më pak gabime në komunitet, kemi më shumë përkushtim, më shumë integritet, më shumë dashuri e sinxeritet. Inxhinieri i përkushtuar i komunitetit, gjithnjë i gatshëm mes tyre, njeriu që komunikon thjesht dhe bukur me të gjithë, kohë e pakohë, natën dhe ditën, madje ndonjëherë kur u prishen kanalet lë dhe bukën në mes, natyrshëm këtë e ka si një lidhje më të dukshme e të pastër të përkushtimit të tij, ku e gjitha është në thelb tek familja, tek fëmija. Amarildo kështu në të dymbëdhjetat e tij, ndoshta më shumë përumbet dhe gëzohet nga dhuratat, por

kur të vijë një ditë do ta mirëkuptojë më shumë e më mirë se sa vlerë ka një prind i tillë, një ditë e tillë përkushtimi në festëlindjen e birit të tij. Ky është mesazhi që përcakton dhe përcjell një ditëlindje. Ditëlindja është përvjetori i dymbëdhjetë i lindjes së Amarildos, ose figurativisht i një institucioni të tillë që shënohet nga dhuratat e Zotit në dashurinë prindërore. Dihet tashmë se ditëlindjet e njerëzve festohen në kultura të shumta, shpesh me dhurata për ditëlindje, letra ditëlindjesh, një festë ditëlindjeje ose një rit të kalimit, por dhe shumë të tjerë festojnë lindjen e shenjtë të fëmijës me festa të veçanta. Kjo bën të mirëkuptohet se ekziston një dallim midis ditëlindjes dhe datës së lindjes: E para, përveç 29 shkurtit, ndodh çdo vit si kjo e Amarildos, ndërsa e dyta është data e saktë e lindjes së një personi (p.sh., dana e sotme në kalendar). Në kultura të ndryshme që fillojnë që nga Persia antike,

sipas Herodotit (shek. V para Krishtit), nga të gjitha ditët e vitit, ajo që Persianët festojnë më shumë ishte ditëlindja e tyre. Ishte e zakonshme që bordi të mobilohej atë ditë me një furnizim më të gjerë se sa i zakonshmi: njerëzit më të pasur ushqeheshin mirë, ndërsa klasat më të varfëra përdornin llojet më të vogla të ushqimeve.

+

PROFESIONALIZËM • GARANCI • CILËSI

**ABONIME
INSTALIME
RIMBUSHJE**

PËR MË SHUMË KONTAKTO GËZIMIN: 078 157 359 45

FAMILJA KACELI, NJË INSTITUCION ARTI MË VETE

Me piktorin e mirënjohur shqiptar Buron Kaceli jemi njohur në Atdhe. Natyrisht njohja ishte në vullte të tjera angazhimesh të kohës, që shënonte ndryshimin dhe formën e re demokratike. Në këtë mori angazhimesh e shihja dhe kuptoja se ishte forca e brendshme, kultura e gjatë e trashëgimisë dhe mënyra e mirësjelljes që dallonte në tërësinë. Etij të komunikimit. Më tej arti me të cilin ai gatuantë tërë atë udhë të gjatë e bënte akoma më shumë një fisnik në detaj, një intelektual të tipit perëndimor, një Njeri mjaft të respektuar. Dhe kështu kohërat ikin shpejt, ndërsa vetë koha mbetet një arsye më shumë që kërkon të shpjegohet me njerëzit që e përfaqësojnë atë. Në këtë përfaqësim natyreshmë ndjenja jonë e njohjes më të gjerë na obligon të bëjmë këtë intervistë, që mbetet një dritare më shumë në një fis që ka kaluar normën e një Institucioni Arti në tërësinë e paraqitjes së tij. Në këtë realitet është dhe vetë Piktori Buron Kaceli, një pjesë gjithnjë në rritje, një vlerë e merituar e kulturës shqipe, e pse jo dhe më gjerë, që gjithnjë e në të gjitha kohërat meriton Nderit e Kombit.

Pyetje „Albanian Post“: Ku qëndron e pathëna dhe e panjohura në këtë udhë jetike midis mbiemrit dhe veprës?

Përgjigje Buron Kaceli: Familja Kaceli është një ndër familjet e vjetra autoktone tiranase. Kaceli u rrit dhe u edukua në gjirin e kësaj familje të madhe me tradita të shquara patriotike si dhe me një moral, moralin qytetar tiranas, ku dallimi ndërmjet të mirës dhe jo të mirës, të bukurës dhe jo të bukurës, të vertetes dhe jo të vërtetës ishte shumë i ndjeshëm. Gjyshi i tij Ismaili, ushtarak dhe

akademik me gradë të lartë, do të binte dëshmor duke luftuar heroikisht në Lidhjen e Prizrenit. I ati, Osmani, do të ndërronte jetë nga një i ftohtë i marrë në luftën për mbrojtjen e Shkodrës duke lënë Sadikun në një moshë të re. Ishte koha kur frytet e rilindjes kombëtare po ndjeheshin në mbarëvajtjen e punëve në çdo fushë, vendi po përparonte në çdo drejtim dhe po ashtu edhe familja Kaceli po gëzonte një mirëqënie në rritje ekonomike. Sadikut, vëllait të vogël prej katër vëllezërve të mrekullueshëm, nuk do ti mungonte asgjë që do ti duhej për zhvillimin e talentit të tij që u shqua që në shkollën fillore. Vëllai më i madh Ismaili i cili mbante emrin e gjyshit të tij ishte specializuar për kepuçari në Çeki pranë firmës së famshme të këpucëve “Batta” ndërsa tre vëllezërit e tjerë, Aliu, Ramazani dhe Jonuzi do të tregtonin në një dyqan në tokën e tyre pranë Sahatit të Tiranës. Ishin me shumë sqimë dhe mallrat që tregtonin ishin mallrat më të mira të kohës të cilat i merrnin nga Milano.

Im At, kujtonte kur kish qenë shumë i vogël kur një ditë e kishte zënë gjumi duke parë vëllezërit e tij që në një faqe të madhe të bardhë muri të shtëpisë kishin pikturuar rrapin madheshtor të Tabakeve. I kishte bërë jashtëzakonisht përshtypje dhe nuk do ta harronte kurrë. Një zeje e hershme e familjes kishte qenë dekorimi i arkave të nuseve dhe ndoshta kjo zeje, dekoracionet e ndryshme floreale do të bënin që Kaceli, një ndër nxënësit më të mirë të shkollës së vizatimit të Tiranës do të admironte artistin e madh francez Matisse të cilin e kishte njohur përmes enciklopedisë britanike në bibliotekën Karnavon të Tiranës. Do ti shkruante artistit duke i kërkuar që të bëhej nxënës i tij por

Matisse e drejton tek miku i tij André Lhote sepse ai ishte i vjetër nuk mbante më nxënës. Kaceli do të shkojë në Paris por nuk do të shkojë tek shkolla private e Lhote-it duke menduar kthimin në Tiranë ku do ti duhej një diplome zyrtare dhe jo private. U regjistrua në ‘Ecole Superieure des Beaux Arts’ të Parisit. Pas mbarimit të studimeve me shumë sukses dhe pjesëmarrjeve në ekspozitat më prestigjioze të Parisit, do të kthehet në Tiranë me disa metodika për dhënien e mësimi të vizatimit në shkollat fillore sepse shumë më vonë do të hapeshin shkollat profesionale. Më vonë kur do të hapej Liceu Artistik, do të jetë një ndër mësuesit e parë të kesaj shkolle ku do të punojë deri në daljen e tij në pension. Në të njëjtën kohë zhvilloi një krijimtari shumë të madhe artistike duke bërë një art të tijin jashtë çdo influence ashtu sic i kishte thënë pedagogu i tij, mjeshtri Sabatte kur kishte parë Sadikun të bënte një nudo alla Matisse: “Sadik ti duhet të besh artin tënd”. Dhe Kaceli vërtet bëri një art të tij, një art që i buronte nga shpirti i tij i ndjeshëm, një art që do ti burojë nga përjetimet në atdheun e tij që e donte aq shumë.

Pyetje „Albanian Post“: Duke parë këtë udhëtim mes artit, mund të thuhet fare hapur se jeta juaj dhe tradita e këtij fisi është

Institut i Artit më vete?

Përgjigje Buron Kaceli: Arti ka qenë prezent që herët në familjen tonë. Familja kishte një traditë dhe një qasje të mirë ndaj së bukurës, ndaj artit. Gjyshi i Sadikut, Ismaili, ishte njëkohësisht dhe një lahutar i mirë. Fishta kur vizitoi shkollën e vizatimit të Tiranës dhe mori vesh se Sadiku ishte i vëllai i Aliut, mikut të tij, i recitoi vargjet e tija nga Lahuta e Malesise: “Merr Kacel një herë lahutën e na thuj një kangë shqipëtare, smajm na zi pa na qit faret...”

Kur rritej im atë ndodhi që muzika klasike, arjet me të bukura të dëgjoheshin çdo ditë ngaqë banda e Tiranës së kohës me një dirigjent grek bënte prova ngjitur me shtëpinë e Kacelëve. Im atë kalonte një kohë të mirë duke dëgjuar këto arje dhe ishte bërë gati një përkthyes i dirigjentit grek. Do ta kishte të përhershme të lujaturën me mandolinë dhe violinë kur pushonte së pikturuar. Dekorimi siç thashë më sipër ishte prezent në familje që herët. Kështu që mund të themi se arti dhe e bukura ishin në çdo aspekt të veprimtarisë së familjes. Gëzim Ali Kaceli, nipi i tim eti, mbetet një ikonë e vyer e baletit dhe koreografisë sonë kombëtare.

Një ndër themeluesit e Ansambllit të Këngëve dhe Valleve Popullore, Gëzimi me krijimtarinë (vijon në faqen 16)

(vijon nga faqja 15) ... e tij e ngriti vallen popullore në nivele të larta artistike pa ia lënduar thelbin e tabanit mbi të cilën u mbështet dhe u frymëzua. Vallet e tij kanë përfaqësuar me nder Ansamblin në vende të ndryshme të botës dhe sot luhen sikur të jene burimore. Është autori i dy baletëve "Kecat dhe ujku" me muzike të A. Peçit dhe "Legjenda e Lules Honine" me muzike të Hajk Zaharianit. Për gjithë këtë kontribut ai gëzon titullin 'Artist i Merituar', por realisht ky titull është shumë pak për atë çka ai i ka lënë trashëgim kulturës sonë kombëtare duke e pasuruar shumë atë. Renis Kaceli, djali i Gëzimit, ishte një ndër balerinët e shquar të teatrit Kombëtar të Operas dhe Baletit. I diplomuar me Titull Nderi pranë "Accademia di Danza del teatro alla Scala" të Milanos, sot ai bashkë me Aleksandrën, bashkëshorten e tij, i dedikohet mësimdhënies në shkollën "Realballet" të hapur prej tyre në Kalabri. Po ashtu e motra, Sonila Gëzim Kaceli, që ka mbaruar studimet pranë Universitetit dhe Konservatorit të Bolonjës, është arsimtare dhe bën pjesë në mënyrë aktive në jetën kulturore dhe artistike të qytetit të Bolonjës. Shija ndaj së bukurës do të shfaqet edhe tek mbesa e tim eti, Qefserë Ramazan Frashëri, që njihet në të gjithë Tiranën si një rrobaqepëse dhe stiliste e shkëlqyer. Motra e saj, Lule Kaceli Borova dhe motra ime Heroina Kaceli

Saraçi, do të punojnë dhe krijojnë në artet e aplikuara, ndërsa motra tjetër e imja, Lumnika Kaceli Triest, do të realizojë disa portrete dhe në Hollandë atje ku jeton do të hapë dhe një ekspozitë me motive nga Hollanda. Një nga djemtë e Heroinës, Omer Alush Saraçi, mbaroi akademinë e arteve për pikturë dhe realizon me sukses fotografine artistike. Fëmijet e xhajës tjetër, Jonuz Osman Kaceli, "Martir i demokracisë" do të shquhen po ashtu për shije të hollë ndaj së bukurës. Drita Jonuz Kaceli do të punonte në artistiken Migjeni po në artet e aplikuara ndërsa motra e saj, Dhurata Jonuz Balena po jeton dhe pikturon bukur në Itali. A ka qenë një institucion arti? Mund të themi që arti dhe biseda për të bukurën ka qenë dhe mbetet prezent në familjen Kaceli dhe me mjaft rezultate.

Pyetje „Albanian Post“: Le të ndalemi tek Ju. Thuhet se preferoni peisazhin, por tek Ju dhe peneli juaj shohim mjaft risi të tjera, si e shpjegoni për lexuesit tanë?

Përgjigje Buron Kaceli: Im atë ka lëvruar të gjitha gjinitë e artit të pikturës. Përveç kompozimit, portretit, peisazhit dhe natyrës së qetë ai është i pari që ka realizuar gravurat, pllakatën si gjini etj. Por kur erdhi koha që kërkesa ndaj artit të kompozimit u bë nga pushteti tëper tëndencioze në drejtim të kompozimeve tematike, im atë iu drejtua peisazhit. Në atë kohë unë, nxënës në liceun artistik, e shoqëroja tim atë nëpër daljet e tija në natyrë. Ai realizonte peisazhe të atdheut të bukura e plot poezi në tekniken e vajit ndërsa unë pikturoja peisazhe në teknikën e akuarelit (ngjyrave të ujit).

Peisazhi ishte dhe mbetet për mua një dashuri e madhe. Lëviz mjaft nëpër Shqipëri dhe më gjerë, por përveç peisazhit, unë realizoj edhe mjaft portrete. Portreti është po ashtu një gjini që e çmoj shumë. Gati gati, për mua janë njësoj portreti i njeriut, fizionomia e tij e veçante, psikologjia e tij, ashtu si peisazhi që ka veçoritë e veta. Natyra po ashtu të shfaq gjendje nga më të ndryshmet që përkoinë me gjendjet shpirtërore të njeriut. "Natura humanum est" thonin latinët. Natyra është njerëzore. Kur thellohem për të bërë një portret më duket gati gati sikur po pikturoj një peisazh. E dua shumë këtë gjini, më pëlqen kur thellohem në botën e brendshme të njeriut.

Po ashtu trajtoj edhe kompozimin, gjininë komplekse siç është romani në letërsi, ku të gjithë elementet duhet të flasin dhe të shprehin një gjendje e të përçojnë një mesazh. Dhe kur bën portretin dhe peisazhin nuk ka sesi të mos duash të realizosh edhe kompozimin. Më pëlqejnë të gjitha gjinitë e pikturës, i trajtoj ato dhe realisht nuk mund të them se ku jam më mirë.

Pyetje „Albanian Post“: A ka qenë jeta një përkëdhelje për Ju?

Përgjigje Buron Kaceli: Nuk mund të them se ka qenë një përkëdhelje, ndonëse edhe kur më ka ardhur disi mbrapsht nuk më ka penguar asgjë që të jem vetvetja e të vazhdoj me kujdes por me vendosmëri ti marr jetës më të mirën e mundshme. Pas një fëmijërie të bukur në gjirin e familjes së ngrohtë me prindër të mrekullueshëm, Sadikut dhe mamasë Safijes, arsimetare që la punën për të qenë më pranë nesh teksa rriteshim, si dhe pas një rinie të këndshme çka e bënte të tillë përfshirja totalisht në

botën e artit, më pas kam patur dhe probleme dhe vështirësi. Për atë regjim ishte problematike biografia politike e familjes Kaceli dhe ai regjim ishte shumë i ndjeshëm për të kuptuar mospërshtatshmërinë me të. Tre herë më kanë emëruar jashtë Tiranë. Në atë kohë nuk ishte e lehtë, aq me tëper për një të ri të përkushtuar ndaj artit, të përballonte reagimin jo dashamirës të strukturave të ndryshme shtetërore që dirigjonin jetën e shoqërisë dhe të çdo individi. Nëse jam përkëdhelur në këto periudha, jo vetëm prej disa miqve të afërm që nuk mu larguan për asnjë moment, por, dhe e them me plot gojën, jam "përkëdhelur" nga njerëzit e thjeshtë qoftë në Tropojë kur më emëruan në fillim e qoftë në Malësinë e Tiranës kur dy herë më larguan prej Institutit të Monumenteve të Kulturës ku punoja jo pa sukses në restaurimin e veprave të artit. Në një farë mënyre jam vetpërkëdhelur me aktivitetin tim krijues, pikturën që nuk e lashë asnjëherë përveçse në periudhen e ndërrimit të sistemit ku iu përkushtuam me idealizëm të madh, gati gati infantil, dëshirës për transformimin e jetës.

Pyetje „Albanian Post“: A ka qenë jeta një përkëdhelje për Ju?

Përgjigje Buron Kaceli: Nuk mund të them se ka qenë një përkëdhelje, ndonëse edhe kur më ka ardhur disi mbrapsht nuk më ka penguar asgjë që të jem... (vijon në faqen 17)

(vijon nga faqja 16)
...vetvetja e të vazhdoj me kujdes por me vendosmëri ti marr jetës më të mirën e mundshme. Pas një fëmijërie të bukur në gjirin e familjes së ngrohtë me prindër të mrekullueshëm, Sadikut dhe mamasë Safijes, arsimetare që la punën për të qenë më pranë nesh teksa rriteshim, si dhe pas një rinie të këndshme çka e bënte të tillë përfshirja totalisht në botën e artit, më pas kam patur dhe probleme dhe vështirësi. Për atë regjim ishte problematike biografia politike e familjes Kaceli dhe ai regjim ishte shumë i ndjeshëm për të kuptuar mospërshtatshmërinë me të. Tre herë më kanë emëruar jashtë Tirane. Në atë kohë nuk ishte e lehtë, aq me tëper për një të ri të përkushtuar ndaj artit, të përballonte reagimin jo dashamirës të strukturave të ndryshme shtetërore që dirigjonin jetën e shoqërisë dhe të çdo individ. Nëse jam përkëdhelur në këto periudha, jo vetëm prej disa miqve të afërm që nuk mu larguan për asnjë moment, por, dhe e them me plot gojën, jam "përkëdhelur" nga njerëzit e thjeshtë qoftë në Tropojë kur më emëruan në fillim e qoftë në Malësinë e Tiranës kur dy herë më larguan prej Institutit të Monumenteve të Kulturës ku punoja jo pa sukses në restaurimin e veprave të artit. Në një farë mënyre jam vetpërkëdhelur me aktivitetin tim krijues, pikturën që nuk e lashë asnjëherë përveçse në periudhen e ndërrimit të sistemit ku iu përkushtuam me idealizëm të madh, gati gati infantil, dëshirës për transformimin e jetës.

Pyetje „Albanian Post“:
Një ndalesë tek disa nga veprat tuaja. Kë do të dallonit (veçonit) më shumë në syrin tuaj profesionist?

Përgjigje Buron Kaceli: Kur rriteshim katër fëmijë dhe im atë shiste ndonjë pikturë,

dhe gëzoheshim të gjithë sepse plotësonim nevojat e ndryshme të jetesës, im atë, sigurisht që gëzohej, por edhe me një lloj ndjenje të lehte pakenaqesie sepse sic thoshte ai, pikturat i kam si fëmijët e tij, pjesë shpirti. Ashtu si prindi nuk bën dallime të fëmijët edhe piktori krijues nuk e ka të lehtë të vlerësojë krijimet e veta. Siç thash më lartë unë i trajtoj të gjitha gjinitë dhe ndër to po listoj ato vepra të mija që të tjerët i kanë vlerësuar më shumë. Për shembull në gjininë e kompozimit po përmend: "Tokë Shqipëtare", "Bendo Buzi", "Violinisti", "Cigania", "Lypësi" etj. tek peisazhet: "Porti i vogël i Sarandës", "Tirana në muzg", "Drenova", "Valbona", "Liqeni i Pogradecit" etj. Dhe tek portretet: "Portreti i Kacelit", "Portreti i nënës", "Pranvera", "I braktisuri" etj.

Pyetje „Albanian Post“:
Si e shikoni artin dhe artistin në këto vite të demokracisë?

Përgjigje Buron Kaceli: Të gjendurit direkt në një liri të plotë dhe të papritur, direkt nga një periudhë e gjatë izolimi prej botës së qytetëruar, artistët shqipëtarë ndonëse të përgatitur profesionalisht shumë mirë me një formim akademik megjithë keqshfrytëzimin në kuadër të metodës së realizmit socialist, nuk e kishin të lehtë të njehsonin hapin me kolegët e tyre, artistët e botës së lirë që gjatë 50 viteve kishin rrugëtuar normalisht në një jetë në zhvillim e sipër, me zhvillimet teknologjike si dhe me zhvillimin e koncepteve të reja për jetën dhe artin. Megjithatë më shumë sakrifica dhe përkushtim mendoj që mjaft artistë si jashtë, ashtu edhe brenda vendit rezultuan të suksesshëm dhe në përgjithësi arti pamor shqiptar po ndjek një zhvillim të mirë. Dhe

kjo fatkeqësisht jashtë vëmendjes dhe kujdesit të shtetit.

Pyetje „Albanian Post“:
Ku qëndron forca dhe e fshehta e një shpirti artisti si ju?

Përgjigje Buron Kaceli: Mendoj që forca dhe e fshehta për çdo artist qëndron tek shpirti i paracaktuar për të patur sukses në art nëse edhe rrethanat do të jenë dashamirëse dhe nëse nuk do të mungojë përkushtimi i artistit për artin. Sigurisht që ndjeshmëria karshi së bukurës, dëshira dhe rendja pas saj e jo thjeshtë dhe vetëm për ta ndjerë siç ndodh tek shumica e njerëzve, por edhe për ta prekur atë e për ta hedhur e fiksuar të bukurën në tela. Nuk është e lehtë, por të lehtëson dashuria për të bukurën. Kërkon shumë forcë, por herë herë të jep një kënaqësi të tillë të madhe që të mos pushosh së renduri pas së bukurës, së bukurës dhe së vërtetës, sepse e bukura dhe e vërteta nuk janë veçse një, një dhe e pandarë.

Pyetje „Albanian Post“:
Ku qëndron rëndësia dhe vlera e ekspozimit të veprës së artistit nga studio tek ekspozitat?

Përgjigje Buron Kaceli: Si të gjithë artistët kur janë në proces të realizimit të një veprë që do ta ekspozojnë në publik, edhe une e vendos veprën në një sipërfaqe të lirë të studios për ta parë sikur do ta shihja në ekspozitë. Dhe ndodh gjithmonë që në studio e mendon të mbyllur dhe gati për ta dërguar në publik, kur e shikon veprën tënde të ekspozuar krahas veprave të tjera të kolegëve, gjithmonë do ta shohësh më shumë me tëper objektivitet. Të duket sikur po e shikon për herë të parë dhe e shikon sikur po e shohin dhe vizitorët e

tjerë. Ekspozimi ka shumë rëndësi. Aty ballafaqohen vlerat dhe vlerën se si e shikojnë punën tënde të tjerët pavarësisht nëse je ose nuk je dakord, shkëmben mendime me krijuesit e tjerë si dhe me personalitete të ndryshme të kulturës dhe kështu del në konkluzione të vlefshme për krijimtarinë tënde në vazhdim. Për këto arsye ekspozitat janë shumë të rëndësishme për zhvillimin e krijimtarisë krijuese të çdo artisti dhe të artit në përgjithësi. Fatkeqësisht në Tiranë artistët e kanë problem ekspozimin. Tiranës, kryeqytet me një milion banorë, i mungon sot e kësaj dite një sallë e mirë ekspozimi dhe artistët e ndjejnë shumë këtë mungesë megjithë egzistencën e dy tre sallave të vogla private.

Pyetje „Albanian Post“:
Çfarë mesazhi përcillni ju tek kjo pjesë shqiptare, që mbetet me sy dhe zemër në Atdhe, ndërsa ka hyrë në katalogun „Diasporë“?

Përgjigje Buron Kaceli: Diaspora, pjesë shumë e ndjeshme e shpirtit të kombit, e shpërndarë nëpër botë ku çdo pjestari të saj i rreh zemra me zemrën e nënës Shqipëri, është një vlerë e madhe dhe e patjetërsueshme për mbështetjen e zhvillimeve pozitive në Shqipëri nëse ajo nuk qëndron e kataloguar në termin "Diasporë", por ndjehet dhe merr pjesë aktive në zhvillimet e Shqipërisë.

DIALEKTIKË MESAZHESH TEK ROMANI „ANJA“

Jeta duket si një kod më vete në romanin „Anja“ të shkrimtarit Ahmet Prençi. Në fakt është një tërësi. Një tërësi komplekse. Një „komplekse“ e tillë që reagon, dikton dhe nuk mban mëri. As në vetë pragun „jetë“, as në atë që e quajmë dashuri. As dhe në atë që quhet ikje në përjetësi. Jeta është udhëtim. Nuk është thjesht një fat jete në narrativ. Është një diskurs më vete. Ka hapësirë, ka vend, ka kohë. Është një zhbërrim filozofik. Ka gjeografi. Ka gjuhë. Ka dykuptimësi. Ka dygjuhësi. Ka dialektikë mesazhesh. Ka udhëheqje nocionesh. Në këtë udhëheqje ka mjaft protagonistizma, por pak protagonistë. Pak?! Pak, se duket si racion. Pak, se duket saktë! Por, kjo do të dukej e gabuar, madje e gabueshme mjaft. Aty ka një mori të dukshmësh dhe të padukshmësh, që udhëtojnë, shfaqen dhe pikturohen të qartë dhe skaliten mjaft qartë.

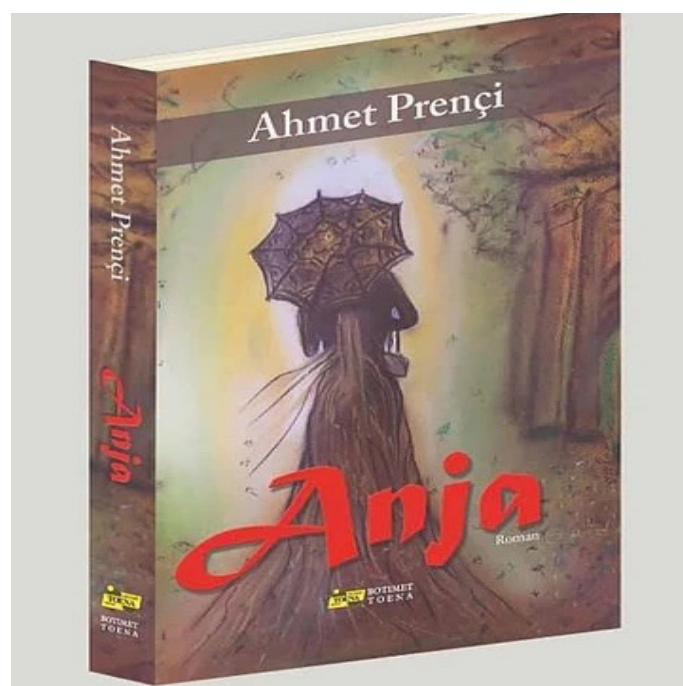
Racionalja e narrativit

Pra: pak e saktë. Fjali të sakta. Fjali të shkurtra. Fjalë të zgjedhura. Fjalë të mençura. Mjaft domethënëse, mjaft narrative, mjaft diskursive, mjaft e qëlluar dhe e paqtë. Shembujt janë shumë, por mjafton ndoshta kaq: „Karriges, për shembull, ajo i thoshte skami, tavolinës bango, dyshekut i thoshte stromë, drynit të derës i thoshte buqicë, mashës së zjarrit i thoshte cimbill. Fjala skami ishte njësoj me emërtimin e të njëjtit objekt në fshatin e tij, që shqiptohej „shkami“. Kjo është gjuha e pasur. Kjo është filozofia e komunikimit. Ky është diskursi i gjithëpërfshirjes. Gjithëpërfshirje se është një mori karakteresh, një grup ngjyrimesh, një fushë e tërë të arsyetuarash. Një tërësi e përshkrimit mes vetë gjithësisë përfshirëse. Diku ka një qasje të mbi dhjetëhershme, Vasilikë.

Jo si një rastësi, Vasilika, shpjegon, rrëfen, reagon, ndërlihd, sugjeron. Kështu Vasilika është një pikë referimi dhe njohjeje. Përshembull „Nga Vasilika, Antoni mësoi se në Drinas, nga koha e mbretërisë deri rreth viteve pesëdhjetë, kishin qëndruar shumë hebrenjtë. Ata kishin bërë tregti dhe ishin strehuar edhe në shtëpinë ku rrinte Antoni. Në atë shtëpi kishte qëndruar, deri në vitin 1955, një hebre i quajtur Samuel Kofin. Ai ishte marrë me tregtinë e pëlhurave“. Nga Vasilika, si pronare e asaj shtëpie, ku Antoni është preteksti, mësohet mjaft. Aty vjen e shkuara, lufta dhe përpjekja, e aty thuajse bëhet lidhja me tërë atmosferën e vazhdimet të narrativit. Kështu vazhdohet në brendësi të romanit „Anja“. Jashtë kësaj mësohet për krimin. Brenda krimin dekodohet ligji dhe lidhja e tij me të keqen. Aty është Prokurori. Aty është, pra Sandri, shoku i Antonit, tek i cili zbërthehet e padukshmja e krimin. Aty ndodh ajo që pret të mbahet në sytë e Antonit. E sytë e Antonit ndjekin me „Gjithë vëmendjen ... te Sandri. Të gjithë, ekspertë, hetues e policë merrnin detyra dhe raportin tek ai. Ishte hera e parë që po shihte drejtpërdrejt se si punonte një prokuror në vendin e ngjarjes. Tani po e kuptonte më mirë natyrën e punës së Sandrit. Ç’pozicion kishte prokurori aty? Ai duhet të jetë vetëm në sallën e gjyqit, të mbrojtë akuzën. Ç’donte ai në vendin e ngjarjes? Antoni ishte i bindur se çdo gjë, në raste të tilla, e bën policia dhe askush tjetër.“ Tek trashëgimi jetik jeta ndalet në një stacion të rëndësishëm. Ai është Arbëri. Ditari i të hënës, 4 Nëntor 2002 sqaron mjaft mirë: „Arbëri belbëzon, i dashuri im. Unë fjalët e para po ia mësoj në shqip. Është gjë e bukur! Po artikulon së pari fjalët mami dhe babi. Është shumë i bukur Toni. Kur ta njohësh do të jetë njëlloj si ti. Të ngjan shumë.“

Më 4 Nëntor 2005 Arbëri është rritur, pra është pesë vjeç. E ndërsa Arbëri është në ditat me këtë moshë, ai tashmë është dhe mes dy gjeografive, mes dy dilemave, por pa më kryesoren që lidh jetën nënë e baba e bir. Narrativi në këtë pikë është një qasje e mbushur me mjaft didaktikë dhe dhimbje. Dhimbja është torturë. Dhimbja është thikë pas shpine. Dhimbja është tradhëti?! „Do të të vija si një surprizë në Shqipëri për të t’i thënë të gjitha, ballë për ballë. Ndaj po punoja ditë e natë në spital, që të mund të merrja një kohë pushimi sa më të gjatë. Shefi im, Bernard Said, duket se po vërente me kureshtje këtë etje të pashpjeguar të angazhimit tim në punë. Më kishte dhënë mundësinë të akumuluj turnet për të përfituar më pas pushimet e merituar.“ Jeta është e lidhur me punën. Puna është një dashuri më vete. Dhe detajet janë mjaft efikase, supreme: „Ashtu si ti Anton, edhe unë e dua punën, dhe nuk i kursehem. Por nuk e dija se shefi im kishte tjetër qëllim. Ai më donte mua si pjesë të kënaqësisë së tij.“ A ka didaktikë? A ka pendim? Në këtë pikë narrativi është

më shumë se një sqarim „Unë e mjera kurrë nuk e kisha parë me atë sy. Mendjen e kisha te ty dhe te çasti kur do të të prezantoja gjënë më të bukur dhe të përbashkët tonën - Arbërin.“ Narrativi vazhdon shigjetën e tij. E në këtë shigjetë del dhe helmi: „Atë mbrëmje të vonë ai erdhi në zyrën time. Ndjeva që ishte nën efektin e alkoolit. Më pa tërë zili e më tha: “Boll punove sonte, bëja pak qejfin vetes. Ndërtesa e spitalit është e siguruar.”. Me sy të zgurdulluar m’u afrua dhe deshi të më prekte siç bëjnë meshkujt në kësi rastesh. Unë nuk mund t’u besoja syve. Sinqerisht kisha respekt për shefin tim. Prej katër vitesh po punoja me të dhe kurrë nuk pashë një tendencë të tillë mashkullore. U çova në këmbë dhe i thashë prerë: “Më vjen keq, jam nënë e një fëmije dhe nuk dua aventura”. Por ai nuk priti përgjigjen time. Me sy të skuqur, me ca lëvizje të pakontrolluara të këmbëve dhe duarve, fiku dritën e zyrës. Befas nën vezullimin e hënës, e pashë nudo para meje. Kurrë nuk më kish ndodhur më parë kështu. U përpoqa të gjeja telefonin dhe të merrja policinë, por ai më tha prerë: “I kam marrë të gjitha masat.

PËR FITOREN E PD-SË MË 25 PRILL

Nga Gazmend Cufaj

Ndjem i përunjur dhe i nderuar që m'u dha mundësia të angazhoj dhe motivoj demokratët dhe mjaft të tjerë të angazhuar e të painkuadruar në grupseksionin e PD-së së Barking dhe Dagenham, në zgjedhjet e 25 prillit, jo vetëm duke qenë Kryetar i zgjedhur me votat e tyre, por duke u angazhuar më shumë se kurë për të siguruar pjesëmarrje të gjerë të të afërmeve të tyre në Atdhe në votën për PD-në.

Këto angazhime përkasin në një zonë të madhe që ka anëtarësinë më të madhe mes zonave të tjera britanike, të cilat japin një kontribut të jashtëzakonshëm në gjithë jetën ekonomike, politike dhe shoqërore të vendit tonë të dashur me reminitancat e tyre. Qytetarët dhe sipërmarrësit e këtyre demokratëve, lidhjet e gjakut, kushërrinjët, dhe mjaft ët tjerë me skëtyre angazhimeve janë ata që mund të përfitojnë më

shumë se gjithë të tjerët nga konkurrenca e lirë, taksat e ulta dhe qeverisja e përgjegjshme e ardhur nga PD, me një fitore të meriatuar e shumë pritur. Ky është misioni i PD-së, ky është përkushtimi im dhe këtë do ta arrijmë më 25 prill, sigurisht

me angazhimin e të gjithëve, pa përjashtim, jo vetëm të anëtarëve, por dhe të tjerëve që janë afër e më afër sot më shumë se kurrë tek vota që meriton PD dhe kryetari i saj Lulzim Basha. Edhe në Kompaninë që unë drejtoj si faktor i kësaj është shtimi i

përkushtimit demokratik dhe ndihma ndaj mjaft njerëzve në nevojë.

Kështu 25 prilli na kërkon dhe na do të bashkuar më shumë se kurë, që të arrihet një fitore e mjaftdëshiruar e 25 prillit.

BIG BOSS SERVICES
(UK) LTD
BUILDING CONTRACTORS

Instagram: [big_boss_services_uk_ltd](#)
Twitter: [@BigBossServices](#)
Facebook: [BigBossServicesUkLtd](#)

OUR SERVICES INCLUDE:

Guttering
Painting
Decorating
Power Clean
Scaffolding

PVC Windows
Loft Conversion
Extensions
Kitchen Fitting
Bathroom Fitting

Plastering
Carpentry
Roofing
Brickwork
Tiling

Tel: 020 8591 9198

Mobile: 07747 143 704 / 07883 029 474

Email: bigboss.services@yahoo.co.uk

website: www.bigboss-service.webs.com

UTR: 7168616298

CRN: 8344897

VAT NR: 215642524

Shesim apartamente në Durrës, Tiranë dhe ne zonën e plazhit deri tek Mali i Robit

Kontakt: 07883029474 dhe 00355685309800

SHOQATA „ARDHMËRIA“ FESTOI ONLINE 13 VJETORIN E SHPALLJES SË PAVARËSISË SË KOSOVËS

Shoqata „Ardhmëria“ në Mbretëri të Bashkuar, që drejtohet nga intelektual i Lutfi Vata, organizoi një lidhje festive online me rastin 13 vjetorit të Shpalljes së Pavarësisë së Kosovës. Kështu e shtuna e 13 shkurtit mbledhi në ekranet e kompjuterëve dhe laptopëve në një lidhje online më shumë se 100 pjesëmarrës të ftuar dhe të angazhuar në Shoqatën „Ardhmëria“ në Londër dhe mjaft të tjerë aktivistë të shkollave shqipe nga vende të ndryshme të Botës. Ishte kjo lidhje online që tregoi tre gjëra të mrekullueshme, të cilat mund të shprehen shkurt si organizim i shkëlqyer, seriozitet dhe profesionalizëm, por dhe një mesazh i qartë, që tregon se shqiptarët kur kanë një ide dhe qëllim të mirë bëhen bashkë gjithnjë duke thyer nocione dhe gjeografi, duke bërë kështu të qartë se shqiptarët janë një Komb kudo që ata janë. Jo më kot ky eveniment u zhvillua në një datë të tillë, si 13 shkurti, një ditë më parë se 14 e dashurisë, por në një ditë të shënuar, që shënon festën e 17 Shkurtit, datë kur u shënuar Pavarësia e Kosovës, qartësisht që nga dita e tillë e shkurtit të 1945-së, kur forcat aleate sulmuan Dresdenin dhe shënuan atë që ndryshoi dhe rrjedhën e simbolikës së 13-ës, duke e quajtur shembje të së dhimbshmes dhe ringjadhje të shpresës dhe shpirtit simbolik. Në këtë ditë, pra kaq simbolike të shpresës, ky eveniment kishte si gjithnjë në organizimet festive të kësaj shoqate, protagonistët e shkëlqyer festivë, nxënësit e shkollave shqipe të kësaj shoqate, që ishin përgatitur në mënyrë profesionale nga mësueset Aida Haziri, Albana Vata dhe Anila Kadia, Klodi, Flora, Diti.

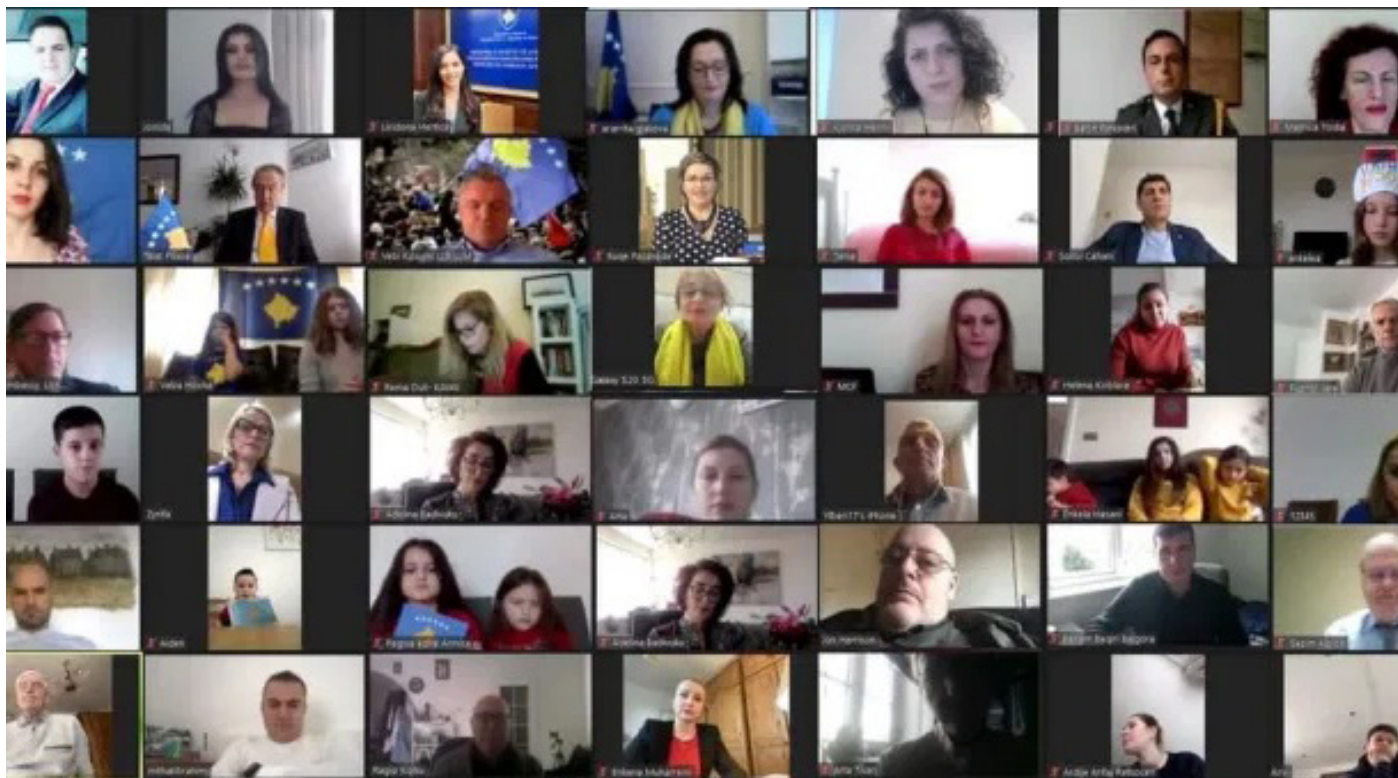
Një eveniment i shkëlqyer, pra tregoi se i gjithë stafi i shoqatës „Ardhmëria“ ishte në një nivel të lartë dhe tejet profesional. U sollën online angazhime në Gjuhën Shqipe të nxënësve të shkollave të Shoqata „Ardhmëria“, këngë, valle, interpretime. U përqëndrua eventi festiv gjithashtu sipas një programi festiv e gjithë vëmendja tek kultura, tradita dhe Gjuha Shqipe. U sollën fjalë përshëndetëse nga shumë e shumë të ftuar e të pranishëm, që folën rreth festës, eventit, dhe tërë programit që kishte në thelb atë që përcaktoi Albana Tahiri, si një mbrëmje „gala“. Gjithashtu u fol dhe për frymëzimin e brezave të rinj me dashurinë për Gjuhën Shqipe. Midis të tjerëve Musa Pali, anetar i KMSHD, nga

Zvicra tha: „Urime Festa e Pavarësisë së Kosovës. Kam nderin që jam sot në këtë festë midis jush.“ Erida Koleci: „Lutfi, Anila, Aida, Albana dhe te gjithë mësuesit e shoqatës „Ardhmëria“, përgëzime për aktivitetin! Gëzuar festën e Pavarësisë!“ Tomorr Kokona: „çfarë event, mrekulli? Ju uroj suksese të gjithë fëmijëve dhe organizatorët dhe mësuesve të shoqatës Ardhmëria“. Osman Ademi: „Të nderuar/a kolegë/e nga Londra Lutfi, Aida, Anila, Albana..., më lejoni t'ju pershëndes dhe t'u përgëzoj për këtë program festiv virtual me rastin 13- Vjetorin e Pavarësisë së Republikës së Kosovë! Falemnderit që na dhatë mundësinë që të ndajmë këto momente festive së bashku! Gëzuar!“

Luljeta Prençi: „Jam Luljeta Prençi, drejtore e gjimnazit „Ibrahim Rugova“ Kamëz (Tiranë). Ju përgëzoj për organizimin e kësaj konferencë por edhe për gjithë atë punë të madhe që shoqata Ardhmëria dhe gjithë komuniteti shqiptar në Angli bën për të ruajtur gjuhën shqipe dhe për të respektuar historinë e kombit shqiptar. Në veçanti përgëzoj fëmijët që interpretuan.“ Nuhi Gashi: „JU lumtë të gjithëve për kompetencën! Gëzuar Festën dhe uroj të shihemi në ngjarje të reja të suksesshme!“ e të tjerë e të tjerë. Në thelb e gjitha ishte një uratë e mbarë dhe një falenderim i përzemërt për angazhime të tilla.

SHQIPTARËT NË BRITANI FESTOJNË 13-VJETORIN E PAVARËSISË SË KOSOVËS

Forumi i Shoqatave Shqiptare në Mbretërinë e Bashkuar dhe ambasada e Kosovës në Londër kanë organizuar një program kulturor e artistik për 13-vjetorin e Pavarësisë së Kosovës. Në këtë manifestim virtual, përveç përfaqësuesve të të dy shteteve tona në Britani – Arrita Gjakova e Ngarkuar me Punë në Ambasadën e Kosovës dhe Mamica Toska, e Ngarkuar me Punë në Ambasadën e Shqipërisë – morrën pjesë edhe shumë bashkatdhetarë prindër, të rinj, nxënës të shkollave shqipe të mësimi plotësues, dhe, si gjithmonë, përfaqësuesë të shoqatave të ndryshme të komunitetit shqiptar në Mbretërinë e Bashkuar. Kryetari i Forumit të Shoqatave shqiptare dhe Bashkësisë “Faik Konica” në BM, Talat Pllana, i uroi të gjithë pjesëmarrësit në emër të të gjitha shoqatave në forum.

“Ne jemi gjeneratë me fat se realizuam ëndrrat e një populli të tërë për liri, dhe kurorezuam një rrugëtim të gjatë e të mundimshëm për pavarësi.” – tha Pllana duke i kujtuar me këtë rast, tre dëshmorët e UÇK- së nga Londra që u flijuan në altarin e lirisë: Indrit Carën, Lutfi Musiqin dhe Liman Rekën. Ai foli edhe për sfidat e tanishme të Diasporës, për rolin dhe kontributin e saj në përpjekjet për shtetndërtim dhe rimëkëmbje ekonomike dhe për pjesëmarrjen aktive në proceset shoqërore, politike e kulturore në vendet tona, në Kosovë e në Shqipëri. Pjesëmarrësit i përshëndetën edhe përfaqësueset e ambasadave; Jon Harrison, udhëheqës i njësit “Delta” Komando në luftën e çlirimit të Kosovës, Rexhep Rifati, mësues dhe gazetar shumëvjeçar, tani në Zvicër, Ragip Kqiku, mësues shumëvjeçar në Finlandë,

profesori i shquar shqiptar në Universitetin e Birmingham-it, Gëzim Alpion, si dhe afaristë, profesionistë e personalitete të ndryshme nga mbarë komuniteti shqiptar në Britani të Madhe e nga mbarë Evropa. Programin artistik e hapi violinisti i shquar, Visar Kuqi, me një interpretim brilant të hymnit të Kosovës. Artisti i mirënjohur Sokol Cahani me poezi të zgjedhura të At Gjergj Fishtës mbushi me plotë emocione zemrat e pjesëmarrësve. Më pas Vjollca Robelli Mripa, artiste e mirënjohur nga Kosova që jeton dhe vepron në Londër, interpretoi këngë të Nexhmije Pagarushes. Në këtë program online artistik performuan nxënës të shoqatave dhe shkollave të ndryshme. Ishin ata, me vallet a tyre, këngët, recitimet dhe performanca të shkëlqyera që i magjepsën të gjithë pjesëmarrësit në këtë ditë të madhërishtme për të gjithë

kombin. Programin e mbyll Zamira Ruspi me mirënjohjen për kryesin e Forumit të Shoqatave shqiptare e në veçanti për kryetarin Talat Pllanën dhe Esat Braçen i cili ka udhëhequr me programin për tërë kohën dhe ka bërë regjistrimet në tërësi në përgatitjen e Programit për 13-vjetorin e Pavarësisë së Kosovës. Mirënjohje të thellë shprehi për të gjithë të pranishmit, e veçanërisht të rinjt dhe nxënësit tanë për entuziazmin dhe përkushtimin e tyre. Përfaqësuesit ishin nga Bashkësia Shqiptare “Faik Konica” në Mbretërinë e Bashkuar, programi i nxënësve të Shkollës Shqipe “Kosova” me vjershë, këngë dhe valle dhe Shoqata “Nënë Tereza” nën kujdesjen e kryetarit dhe veprimtarit të shquar Esat Braçe, me vjershë këngë dhe valle.

KJO ËSHTË ARSYEJA PSE NE HUMBASIM

Dashuria nuk ka kufij. Është e vetmja gjë që mund të marrim me vete kur të varrosemi. Por përditë ne e zvetënojmë dashurinë. Të vetmen, të padiskutueshme, të sinqertën pronë, të padiskutueshmen që mund të mbajmë gjithmonë. Por ne jemi të destinuar të zhdkim atë. Ta nëpërkëmbim atë. Ta zvetënojmë atë. Madje, duke e bërë këtë bëjmë të pamundurën që të arrijmë në varret tona vetëm. Ashtu të ndarë. Të sikletshëm. Të vetëpëlyer. Të lodhur. Të urryer. Po përse po e ndjekim shoqërinë kaq furishëm me dikë që do të mbërrijë në një kohë tjetër? Ne zhytemi me ankth në këtë fushë të territorit të paeksploruar. Zhytemi përditë pa e kuptuar, duke shpresuar të gjejmë dikë që do të plotësojë kohën tonë me dashuri dhe zbukurim.

Ajo që kam mësuar të mësoj ndër vite është se dashuria është një emocion i egër dhe i pamëshirshëm. Dashuria është një krijesë e palëkundur. Është e papenguar. Megjithatë ne ende e ndjekim atë pa pushim. Pse? Është vetëm ajo që bëjmë ne? Midis të gjitha ndjenjave, dashuria mund na jep krahë dhe gjithnjë synon të ringjallë pjesët e ndrydhura, që dikur mendonim se ishin të pakthyeshme. Dashuria mund të vendosë jetën në lulëzim. E këtë e dimë. E dimë? Dashuria ndihet si pranvera.

Ndonjëherë, apo ngahera? Por herë të tjera, dashuria është dashakeqe dhe malinje, por ne themi, Jo, dashuria do të parathotë vetëm mirë. Mjaft mirë! Dashuria ka qëllimet më të mira, por a është e vërtetë kjo? Le të themi se ndoshta Dashuria do të thotë vetëm mirë dhe po përpiket vërtet shumë që të na bëjë secilin me një shpirt të afërm për të na sjellë ngrohtësi dhe kënaqësi të pakufishme. Sidoqoftë, Dashuria nuk është e përsosur dhe shpesh hyn në disa hulli, ku pakuptuar trulloset dhe është gati të humbasë një hap, ose të harrojë formulën. Dashuria do të harrojë të telefonojë. dashuria do të prodhojë lotë. Dashuria do të martohet përsëri vetëm 6 muaj pas divorcit. Por a e fajësojmë Dashurinë për këtë? Si mundemi ta

bëjmë këtë për dashurinë tonë, që na ka mbajtur në këmbë gjithmonë? Pra dashuria? Dashuria... Është pasioni më tërheqës që i jepet racës njerëzore. E vetmja gjë që mund të zbusë bishën e egër. Në një botë plot me gjëra të përkohshme, Dashuria është një ndjenjë e përhershme. Dashuria na mban të vazhdueshëm dhe të gjallë si një busull në një mjedis të errët. Pra, ndërsa ndodh ky moment kalimtar që ne e quajmë jeta shtytëse, ne ulemi pranë vajzave të bukura në klasë dhe vallëzojmë me burrin e saj në dasmën e mikut tuaj më të mirë, sepse Dashuria është e pafund. Është një etje e pamëshirshme që ne do të përpiqemi ta shuajmë. Madje kjo ndodh gjithmonë. Është e vetmja gjë që as zoti, as ndonjë forcë në tokë

nuk mund të na e vidhte. Një e drejtë e ngulitur në vetë shpirtrat tanë, e gdhendur në muret prej guri të mendjeve tona. Ne do të bëjmë të pamundurën për dashurinë. Na lidh, na bën të ndihemi të sigurt, na bën të ndihemi të çmendur, na bën të ndiejmë gjithçka menjëherë. Ne do të vdisim për të. Ne do të marroseshim për të. Dashuria nuk ka kufij. Është e vetmja gjë që mund të marrim me vete kur të varrosemi. Nuk e di se çfarë ndodh kur ikën njeriu, kur ngushëllohet shumë nga të tjerët, kur s'di se dikush do të vijë të vizitojë kockat e mbetura poshtë një guri vetëm me emrin tënd dhe të kujdeset për lulet e sjella nga dashuria e mbetur mbi tokë edhe pasi Njeriu i dashuruar të ketë shkuar. Kjo është arsyeja pse ne humbasim.

JEMI GJITHNJË PRANË KOMUNITETEVE

“Albanian Post”: Si dikush që ka qenë në biznes për një kohë të gjatë - sa optimist apo pesimist, a jeni rreth shitjes me pakicë gjatë dy-tre viteve të ardhshme?

Mahmud: Kjo bëhet një pyetje mjaft filozofike. Në anën e ushqimit, unë jam goxha optimist. Nga ana jo-ushqimore, unë jam pozitiv për këtë zhvillim, sepse mendoj se ajo që ndodh është që Retail's Revolution në vend që të zgjasë pesë deri në 10 vjet, do të zgjasë gjashtë muaj deri në një vit. Vdekja e ngadalte nga një mijë shkurtime që po shihnim për shumë nga shitësit me pakicë, thjesht do të ndodhë shumë më shpejt. Ushqimet, produktet, materialet e tjera, të gjitha ato që i duhen konsumatorit janë preokupimi ynë. Ne i njehim kërkesat. Ne njohim komunitet dhe vlerat e tyre në rritje. Kërkesat na bëjnë të kërkojmë më shumë, kështu Hilal Food është një qendër e madhe dhe mjaft në shërbim të të gjithëve.

„Albanian Post”: Kështu që do të ketë një punë më të madhe brenda gjashtë muajve deri në një vit, do të jetë më shumë punë. Çfarë mendoni se do ta bëjë atë? A do të jetë thjesht në kërkim të produktit? A do të kemi raftet plot?

Mahmud: Unë mendoj se kemi shumë punë për të bërë. Dhe ky është përshpejtimi i angazhimit tonë për të cilin po flisnim. Shkalla që ndikon në vend, komunitetet - kjo do të jetë e ndjeshme. Kërkesa e përgjithshme do të jetë më e madhe. Unë mendoj se një përqindje më e lartë e kësaj do të shkojë në produktet ushqimore, pjesërisht sepse ushqimi do të bëhet më i kërkuar pas kësaj, dhe ana e tyre jo-ushqimore do të

forcohet. Dhe ne e dimë që do të ketë një kalim të madh në procese të tjera. Dhe kështu pjesa që është në dispozicion për këto kërkesa na bën të obligohemi dhe të garantojmë si gjithnjë cilësi dhe efikasitet. Unë mendoj se kjo i paraqet realitetit një çështje reale nga ana shoqërore nëse ata vetëm e lejojnë atë të ndodhë, apo nëse duhet të ofrojnë mbështetje në një farë mënyre. Dhe nëse e mbani mend, unë e preka atë në mjaft biseda të lira me Ju. Por përsëri, nëse kërkimi më i madh ndodh në gjashtë-dymbëdhjetë muajt e ardhshëm, sesa në pesë vitet e ardhshme, atëherë do të ketë ndikime shoqërore për t'u trajtuar. Direkt në Mbretërinë e Bashkuar ka tre milion njerëz nën ombrellën e Produktit të Shitjes me pakicë, ne prisnim që të ulej me 30 përqind deri në vitin 2025. Por do të jetë më shumë si 2021 tani.

„Albanian Post”: Sa kuptim do të ketë për blerësit që të fillojnë

të investojnë në një aftësi reale të ofrimit në kërkesa të tjera? Apo ka të bëjë më shumë produkt-vlerësim të kërkesave, nëse në të vërtetë pandemia e ka shtruar këtë si problematikë?

Mahmud: Kjo është ajo ku unë mbroj angazhimet dhe planet e mia. Përputhja e saktë e furnizimit të kërkesës në MB nuk është problematike për momentin, sepse ne negociuam shumë heqje të ligjit të konkurrencës dhe kredite nga Qeveria e MB. Dhe quo pro quo për këtë ishte që supermarketet të kujdeseshin për njerëz të prekshëm dhe, për këtë arsye, ata u kanë caktuar mjaft nga kapaciteti i miljes së tyre të fundit njerëzve që normalisht nuk do të ishin blerësit e tyre në internet. Unë mendoj se kur të dalim nga ajo fazë, ekziston kërkesa nga një demografi më e lartë që do të paguajë siç duhet për shpërndarjen, dhe unë mendoj se supermarketi ynë do të ketë mendjen t'i shërbejë ato në

një nivel akoma më të lartë. Për demografinë më të ulët, nuk jam plotësisht i sigurt se në cilën mënyrë do të shkojnë dhe nuk do të jetë një përvojë dixhitale. Nuk jam i sigurt se në çfarë mase ata vazhdojnë me këtë rutinë të re të blerjeve të shportave të mëdha një herë në javë, e cila është mënyra se si njerëzit blinin, ose nëse ata do të kthehen në llojin e sjelljes pas krizës financiare të përdorimit të asaj kohe për të blerë për pazaret dhe të paturit e një repertori shumë më të gjerë rreth zbritësve. Nuk jam i sigurt se ku do të vendoset ky ekuilibër, por siç e përmenda, mendoj se dyqanet e mëdha të kutive janë sigurisht shumë më konkurruese se sa ishin, kështu që ata janë në një vend më të mirë për t'i mbajtur ata klientë pas kësaj. Por garancia jonë si supermarket për të gjitha komunitetet dhe për shqiptarët është të mbajmë çmimet reale dhe të kënaqim me cilësinë e produktit.

DAILY FRESH HALAL MEAT AND FRUIT

HILAL FOOD CENTRE

International Food Centre

318-324 Kilburn High Road,
London, NW6 2QN
020 7372 1059

VEAL
SPECIAL
OFFER

